

ਕਿੱਸਾ

ਪੁਰਨ

ਭਗਤ

ਕਾਇਰਜਾਰ

ਕਿੱਸਾ ਪੂਰਨ ਭਗਤ

ਕਿੱਸਾ ਪੂਰਨ ਭਗਤ (ਕਾਦਰਯਾਰ)

ਸੰ: ਚਰਨ ਪਪਰਾਲਵੀ

ਸੰਗਮ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨਜ਼, ਸਮਾਣਾ

ਕਿੱਸਾ ਪੂਰਨ ਭਗਤ
(Kissa Puran Bhagat)

By

Kadar Yaar

Edited by

Charan Papralvi

© ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ

ਅਸ਼ੋਕ ਕੁਮਾਰ ਗਰਗ
ਸੰਗਮ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨਜ਼,
502/9, ਸੇਖੋਂ ਕਲੋਨੀ, ਪਿੱਛੇ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ,
ਸਮਾਣਾ-147101, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ: ਪਟਿਆਲਾ
ਫੋਨ : 01764-223047 , 222347

ਪ੍ਰਿੰਟਰਜ਼

ਬਰਾਈਟ ਪ੍ਰਿੰਟਰਜ਼, ਜਲੰਧਰ

ਟਾਈਪ

ਚਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ

ਮੁੱਲ

30 ਰੁਪੈ

ਕਾਦਰਯਾਰ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਰਚਨਾਵਾਂ

- * ਕਿੱਸਾ ਪੂਰਨ ਭਗਤ
- * ਕਲੀਆਂ ਪੂਰਨ ਭਗਤ
- * ਕਿੱਸਾ ਰਾਜਾ ਰਸਾਲੂ
- * ਕਿੱਸਾ ਸੋਹਣੀ ਮਹੀਂਵਾਲ
- * ਸੀਹਰਫੀ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਨਲੂਆ ਜਾਂ ਕਿੱਸਾ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਨਲੂਆ
- * ਮਹਿਰਾਜਨਾਮਾ
- * ਰੋਜ਼ਨਾਮਾ

ਆਦਿ

ਕਾਦਰ ਯਾਰ: ਜੀਵਨ ਤੇ ਰਚਨਾ

ਕਾਦਰਯਾਰ ਦਾ ਜਨਮ ਪਿੰਡ ਮਾਛੀਕੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਗੁੱਜਰਾਂਵਾਲਾ (ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ) ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ, ਪਿੱਛੋਂ ਇਹ ਪਿੰਡ ਸ਼ੇਖੂਪੁਰੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਜਾਤ ਦਾ ਸੰਧੂ ਜੱਟ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਇਸਦੀ ਰਚਨਾ 'ਮਹਿਰਾਜਨਾਮਾ' ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਇਸਦੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰਚਨਾ ਦੇ ਅਖੀਰ ਤੇ ਕਵੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ:-

ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਫ਼ਿਕਰ ਨਬੀ ਸਰਵਰ ਦਾ,
ਹੋਰ ਖਿਆਲ ਭੁਲਾਇਆ।
ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਸਿਰੇ ਪਰ ਸਖਤੀ,
ਇਹ ਮਹਿਰਾਜ ਬਣਾਇਆ।
ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੰਤਾਲੀ ਸਾਲਾ,
ਪਾਕ ਨਬੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ,
ਇਹ ਮਜ਼ਕੂਰ ਬਣਾਇਆ ਯਾਰੋ,
ਵੇਖ ਮੁਆਰਜ ਵਿੱਚੋਂ।

1247 ਹਿਜਰੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ 1832 ਈਸਵੀ, ਜਦੋਂ ਕਵੀ ਨੇ ਇਹ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਲਿਖਤ ਸਮੇਂ ਕਵੀ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਛੋਟੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਉਮਰ 26-27 ਸਾਲ ਦੀ ਵੀ ਮੰਨ ਲਈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਾਦਰਯਾਰ ਦਾ ਜਨਮ 1805-06 ਦੇ ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ ਹੋਇਆ ਅਨੁਮਾਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰਚਨਾ 'ਮਹਿਰਾਜਨਾਮਾ' ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਾਦਰਯਾਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਰਤ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਵਿ-ਟੋਟੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਵਾਕ-ਅੰਸ਼ 'ਸਿਰੇ ਪਰ ਸਖਤੀ' ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ ਕਾਦਰਯਾਰ ਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪਿਉ ਦਾ ਸਾਇਆ ਉੱਠ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਵਸ ਪੈ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮੁੱਢ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਖਤ ਅੱਕੜਾਂ ਨਾਲ ਦੋ ਚਾਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ।

ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਕਿ ਕਾਦਰਯਾਰ ਨੂੰ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਮੁੱਢ ਤੋਂ ਹੀ ਸੀ। ਜਦ ਇਹਦੇ ਭਰਾ ਖੇਤਾਂ 'ਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਕਬੰਦੀ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਈ

ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਕਾਦਰਯਾਰ ਨੂੰ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣ ਦੀ ਦਾਤ ਕੁਦਰਤ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲੀ ਮੰਨੀ ਹੈ।

ਪਰ ਵਿਹਲੜ ਭਰਾ ਦੀ ਤੁਕਬੰਦੀ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫੁੱਟੀ ਅੱਖ ਨਹੀਂ ਭਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਸੋ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਦਰਯਾਰ ਦੇ ਖੇਤੀ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਭੱਜ ਕੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਕਬੰਦੀ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਪਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਨਮੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਡਰਦਿਆਂ ਕਾਦਰਯਾਰ ਨੇ ਉਸੇ ਰਾਤ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤੇ। ਕਾਦਰਯਾਰ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ 1850 ਈਸਵੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ ਹੋਇਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਾਦਰਯਾਰ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਵਿਦਵਤਾ ਬਾਰੇ ਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਆਲੋਚਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਮੱਤ ਹਨ। ਇੱਕ ਮੱਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇਲਮੀ ਲਿਆਕਤ ਜਾਂ ਵਿੱਦਿਆ ਕੋਈ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਮੱਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਚੰਗਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀ ਉੱਤੇ ਇਸਦੀ ਚੰਗੀ ਪਕੜ ਸੀ।

ਕਾਦਰਯਾਰ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਨੂੰ ਵੱਡਮੁਲੀ ਦੇਣ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਕਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਅੰਕ ਸਕਦੇ।

ਪਹਿਲੀ ਸੀਹਰਫੀ

ਪੂਰਨ ਦਾ ਜਨਮ

ਅਲਫ਼ ਆਖ ਸਖੀ ਸਿਆਲਕੋਟ ਅੰਦਰ,
ਪੂਰਨ ਪੁੱਤ ਸਲਵਾਨ ਨੇ ਜਾਇਆ ਈ।
ਜਦੋਂ ਜੰਮਿਆਂ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਹੋਈ,
ਸੱਦ ਪੰਡਤਾਂ ਵੇਦ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਈ।
ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਬਰਸ ਨੇ ਰਾਜਿਆ ਮੂੰਹ ਲੱਗੀਂ,
ਦੇਖ ਪੰਡਤਾਂ ਏਵ ਫਰਮਾਇਆ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਤਾਈਂ,
ਬਾਪ ਜੰਮਦਿਆਂ ਹੀ ਭੌਰੇ ਪਾਇਆ ਈ।

ਬੇ ਬੇਦ ਉਤੇ ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ,
ਤਿਵੇਂ ਪੰਡਤਾਂ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇ ਦਿੱਤਾ।
ਪੂਰਨ ਇਕ ਹਨੇਰਿਓਂ ਨਿੱਕਲਿਆ ਸੀ,
ਦੂਜੀ ਕੋਠੜੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇ ਦਿਤਾ।
ਸਭੋ ਗੋਲੀਆਂ ਬਾਂਦੀਆਂ ਦਾਈਆਂ ਨੂੰ,
ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਬਰਸ ਦਾ ਖਰਚ ਪੁਵਾਇ ਦਿੱਤਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਤਾਈਂ,
ਬਾਪ ਜੰਮਦਿਆਂ ਕੈਦ ਕਰਵਾਇ ਦਿਤਾ।

ਤੇ ਤਾਬਿਆ ਨਾਲ ਉਸਤਾਦ ਹੋਏ,
ਲੱਗੇ ਵਿਦਿਆ ਅਕਲ ਸਿਖਾਵਣੇ ਨੂੰ।
ਛਿਆਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਹੋਇਆ,
ਪਾਂਧੇ ਪੋਥੀਆਂ ਦੇਣ ਪੜ੍ਹਾਵਣੇ ਨੂੰ।
ਤੀਰ-ਅੰਦਾਜ਼ੀਆਂ ਹੱਥ ਕਮਾਨ ਦਿੰਦੇ,
ਦਸਨ ਤਰਗਸਾ ਤੀਰ ਚਲਾਵਣੇ ਨੂੰ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੁਆਨ ਜਦ ਹੋਇਆ ਪੂਰਨ,
ਦੰਮ ਦੰਮ ਲੋਚੇ ਬਾਹਰ ਆਵਣੇ ਨੂੰ।

ਪੂਰਨ ਦਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਆਉਣਾ

ਸੇ ਸਾਬਤੀ ਵਿੱਦਿਆ ਸਿੱਖ ਕੇ ਜੀ,
ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਗੁਜ਼ਰੇ ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਇਆ।
ਪੂਰਨ ਪੁੱਤ੍ਰ ਰਾਜੇ ਸਲਵਾਹਨ ਤਾਈਂ,
ਪਾਨ ਲੈ ਕੇ ਮਿਲਣ ਤਿਯਾਰ ਹੋਇਆ।
ਚੜ੍ਹੀ ਹਿਰਸ ਰਾਜੇ ਸਲਵਾਹਨ ਤਾਈਂ,
ਚੁੱਕ ਅੱਡੀਆਂ ਪੱਬਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਹੋਇਆ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਸੂਰਤ ਰਾਜੇ ਜਦੋਂ ਡਿੱਠੀ,
ਚੜ੍ਹੀ ਹਿਰਸ ਤੇ ਮਸਤ ਸੰਸਾਰ ਹੋਇਆ।

ਜੀਮ ਜਾਇ ਰਾਜੇ ਸਲਵਾਹਨ ਆਂਦੀ,
ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੋਰ ਵਿਆਹੇ ਕੇ ਜੀ।
ਉਸ ਦੀ ਜਾਤ ਚਮਿਆਰੀ ਤੇ ਨਾਮ ਲੂਣਾ,
ਘਰ ਆਂਦੀ ਸੀ ਈਨ ਮਨਾਇ ਕੇ ਜੀ।
ਸੂਰਤ ਉਸ ਦੀ ਚੰਦ ਮਹਿਤਾਬ ਵਾਂਗੂੰ,
ਜਦੋਂ ਬੈਠੀ ਸੀ ਜੇਵਰ ਪਾਇ ਕੇ ਜੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕੀ ਆਖ ਸੁਣਾਵਸਾਂ ਮੈਂ,
ਪੰਛੀ ਡਿਗਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇ ਕੇ ਜੀ।

ਹੇ ਹਾਰ ਸਿੰਗਾਰ ਸਭ ਪਹਿਰ ਕੇ ਜੀ,
ਪੂਰਨ ਨਾਲ ਮਹੂਰਤਾਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ।
ਕੱਢ ਭੋਰਿਉਂ ਬਾਪ ਦਾ ਭੋਰ ਤਾਜੀ,
ਨਿਗ੍ਰਾ ਰੱਖ ਕੇ ਵਿਚ ਬਾਜ਼ਾਰ ਆਇਆ।
ਖੁਸ਼ੀ ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਨੂੰ,
ਦਰਿ ਘਰ ਦੇਣ ਵਧਾਈਆਂ ਸੰਸਾਰ ਆਇਆ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਬਰਸ ਪਿਛੋਂ,
ਪੂਰਨ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਆਇਆ।

ਖੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਸਲਵਾਹਨ ਰਾਜੇ,
ਪੂਰਨ ਆਇ ਕੇ ਜਦੋਂ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ।
ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਨਾ ਮੇਉਂਦਾ ਵਿੱਚ ਜਾਮੇ,
ਗਊਆਂ ਮਣਸੀਆਂ ਤੇ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕੀਤਾ।
ਪੂਰਨ ਵਿੱਚ ਕਚਹਿਰੀ ਦੇ ਆਣ ਬੈਠਾ,
ਲੋਕਾਂ ਸਭਨਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ।

ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਸਲਵਾਹਨ ਰਾਜੇ,
ਹੱਥੋਂ ਸਾਈਂ ਦੇ ਨਾਮ ਕੁੱਝ ਦਾਨ ਕੀਤਾ।

ਦਾਲ ਦਸਦਾ ਪੁਛਦਾ ਲਾਗੀਆਂ ਨੂੰ,
ਸਲਵਾਹਨ ਰਾਜਾ ਤਦੋਂ ਗੱਜ ਕੇ ਜੀ।
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਦਾ ਢੂੰਡਸਾਂ ਸਾਕ ਯਾਰੋ,
ਜਿੱਥੇ ਚੱਲ ਢੁਕੀਏ ਦਿਨ ਅੱਜ ਕੇ ਜੀ।
ਮੈਨੂੰ ਸਿਕਦਿਆਂ ਰੱਬ ਨੇ ਲਾਲ ਦਿੱਤਾ,
ਅੱਖੀਂ ਵੇਖ ਲੀਤਾ ਹੁਣ ਰੱਜ ਕੇ ਜੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਅੱਗੋਂ,
ਕਹਿੰਦਾ ਸੁਖਨ ਸੱਚਾ ਇਕ ਵੱਜ ਕੇ ਜੀ।

ਜ਼ਾਲ ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੰਗ ਕਰਦਾ,
ਕਹਿੰਦਾ ਬਾਬਲਾ ਪੁੱਤ ਵਿਆਹੁ ਨਾਹੀ।
ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਲੋਕ ਵਿਆਹੁ ਕਰਦੇ,
ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਜੇ ਕੋਈ ਚਾਹੁ ਨਾਹੀ।
ਮੇਰਾ ਭੌਰ ਸਲਾਮਤੀ ਰਹੂ ਏਵੇਂ,
ਬੰਨ੍ਹ ਬੇੜੀਆਂ ਬਾਬਲਾ ਪਾਉ ਨਾਹੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਨਾ ਸੰਗਦਾ ਕਹੇ ਪੂਰਨ,
ਮੈਥੋਂ ਰੱਬ ਦਾ ਨਾਉਂ ਭੁਲਾਉ ਨਾਹੀ।

ਰੇ ਰੰਗ ਤਗੀਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੁਣ ਕੇ,
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਵਲੋਂ ਸਲਵਾਹਨ ਦਾ ਈ।
ਕੋਲੋਂ ਉਠਿ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਮਤਿ ਦਿਤੀ,
ਅਜੇ ਇਹ ਕੀ ਰਾਜਿਆ ਜਾਣਦਾ ਈ।
ਜਦੋਂ ਹੋਗੁ ਜੁਆਨ ਕਰ ਲੈਗੁ ਆਪੇ,
ਤੈਥੋਂ ਬਾਹਰਾ ਫਿਕਰ ਵਿਆਹਨ ਦਾ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਵਜ਼ੀਰ ਦੇ ਲੱਗ ਆਖੇ,
ਰਾਜਾ ਫੇਰ ਖੁਸ਼ੀ ਅੰਦਰ ਆਂਵਦਾ ਈ।

ਜੇ ਜੁਬਾਨ ਥੀਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ,
ਘਰ ਜਾਹੁ ਸਲਾਮ ਕਰ ਮਾਈਆਂ ਨੂੰ।
ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਭੋਰੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ,
ਹੁਣ ਮੋੜ ਨਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਆਈਆਂ ਨੂੰ।

ਹੁਕਮ ਬਾਪ ਦਾ ਉਠ ਕੇ ਮੰਨ ਤੁਰਦਾ,
ਅੱਗੇ ਲਾਇ ਲੈਂਦਾ ਨਫਰਾਂ ਨਾਈਆਂ ਨੂੰ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂ ਸਿਫਤਿ ਕੀ ਕਰਾਂ ਉਸ ਦੀ,
ਰੰਨਾਂ ਦੇਖ ਭੁਲਾਇਆ ਸਾਈਆਂ ਨੂੰ।

ਪੂਰਨ ਦਾ ਲੂਣਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਜਾਣਾ

ਸੀਨ ਸ਼ਹਿਰ ਆਇਆ ਘਰ ਮਾਈਆਂ ਦੇ,
ਪੂਰਨ ਪੁਛਦਾ ਨੌਕਰਾਂ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ।
ਜਿਸ ਜਾਇਆ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਨ ਵੱਡਾ,
ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ਅਬਲਾਂ ਮਾਤਰਾਂ ਨੂੰ।
ਰਾਣੀ ਲੂਣਾ ਦੇ ਮਹਿਲ ਨੂੰ ਰਵਾਂ ਹੋਇਆ,
ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਪੁੱਤਰ ਖਾਤਰਾਂ ਨੂੰ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਬਹਾਲ ਕੇ ਨਫਰ ਪਿੱਛੇ,
ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਮੱਥਾ ਟੇਕਨ ਮਾਤਰਾਂ ਨੂੰ।

ਸ਼ੀਨ ਸ਼ੌਕ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਭਗਤ ਪੂਰਨ,
ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਮਤਰੇਈ ਨੂੰ ਜਾਉਂਦਾ ਜੀ।
ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ,
ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਉਂਦਾ ਜੀ।
ਸੂਰਤ ਵੇਖ ਹੋਇ ਬੇਤਾਬ ਗਈ,
ਹੋਰ ਕੁੱਝ ਨਾਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਜੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੋ ਲੂਣਾ ਦੇ ਦਿਲ ਅੰਦਰ,
ਆਣ ਪਾਪ ਜੋ ਘੋਰੜਾ ਪਾਉਂਦਾ ਜੀ।

ਸੁਵਾਦ ਸਿਫਤ ਨਾ ਹੁਸਨ ਦੀ ਜਾਇ ਝੱਲੀ,
ਰਾਣੀ ਦੇਖ ਕੇ ਪੂਰਨ ਨੂੰ ਤੁਰਤ ਮੁਠੀ।
ਸੂਰਤ ਨਜ਼ਰ ਆਈ ਰਾਜਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ,
ਸਿਰ ਪੈਰ ਤਾਈਂ ਅੱਗ ਭੜਕ ਉਠੀ।
ਦਿਲੋਂ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਯਾਰ ਬਣਾਇਆ ਸੁ,
ਉਸ ਦੀ ਸਾਬਤੀ ਦੀ ਵਿਚੋਂ ਲੱਜ ਟੁੱਟੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤਰੀਮਤ ਹੋਸਿਆਰੀ,
ਲੱਗੀ ਵੇਖ ਵਗਾਵਣੇ ਨਦੀ ਪੁੱਠੀ।

ਜੁਆਦ ਜ਼ਰਬ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਨਾਲ ਰਾਜਾ,
ਅੰਦਰ ਲੰਘ ਕੇ ਰੰਗ ਮਹਲ ਜਾਇ।

ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ,
ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਧਰਮ ਮਾਇ।
ਅਗੋਂ ਦੇਵਣਾ ਉਸ ਪਿਆਰ ਸਾਈ,
ਸਗੋਂ ਦੇਖ ਰਾਣੀ ਮੱਥੇ ਵਟ ਪਾਇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਖਲੋਇ ਕੇ ਦੇਖ ਅੱਖੀਂ,
ਚੜ੍ਹਿਆ ਕਹਿਰ ਚਰਿਤ੍ਰ ਜੋ ਵਰਤ ਜਾਇ।

ਤੋਇ ਤਾਲਿਆ ਮੇਰਿਆ ਘੋਰ ਆਂਦਾ,
ਲੂਣਾ ਆਪ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਫਿਕਰ ਬੰਨ੍ਹੇ।
ਮੈਂ ਵੀ ਸੁਰਗ ਪਰਾਪਤੀ ਥੀਵਨੀ ਹਾਂ,
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਜੇ ਆਖਿਆ ਇੱਕ ਮੰਨੇ।
ਲੱਗੀ ਦੇਣ ਲੰਗਾਰ ਅਸਮਾਨ ਤਾਈਂ,
ਉਹਦੀ ਸਾਬਤੀ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਬੰਮੁ ਭੰਨੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤਰੀਮਤ ਹੈਂਸਿਆਰੀ,
ਭੰਨਣ ਲੂਣ ਲੱਗੀ ਵਿੱਚ ਥਾਲ ਛੰਨੇ।

ਪੂਰਨ ਤੇ ਲੂਣਾ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ

ਜੋਇ ਜਾਹਰਾ ਆਖਦੀ ਸ਼ਰਮ ਕੇਹੀ,
ਮਾਈ ਮਾਈ ਨਾ ਰਾਜਿਆ ਆਖ ਮੈਨੂੰ।
ਕੁਖੇ ਰੱਖ ਨਾ ਜੰਮਿਓ ਜਾਇਓ ਵੇ,
ਮਾਤਾ ਆਖਨਾ ਹੈਂ ਕੇਹੜੇ ਸਾਕ ਮੈਨੂੰ।
ਹੋਗੁ ਉਮਰ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਰਾਜਾ,
ਗੁੱਝਾ ਲਾਇਆ ਈ ਦਰਦ ਫਿਰਾਕ ਮੈਨੂੰ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਨਾ ਸੰਗਦੀ ਕਹੇ ਲੂਣਾ,
ਕਰ ਚੱਲਿਓ ਮਾਰ ਹਲਾਕ ਮੈਨੂੰ।

ਐਨ ਅਰਜ਼ ਕਰਦਾ ਸ਼ਰਮਾਇ ਰਾਜਾ,
ਮਾਇ ਸੁਖਨ ਅਵੱਲੜੇ ਬੋਲ ਨਾਹੀ।
ਮਾਵਾ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇਹੁ ਨਾ ਕਦੇ ਲੱਗਾ,
ਜੱਗ ਵਿੱਚ ਮੁਕਾਲਖਾ ਘੋਲ ਨਾਹੀ।
ਸੀਨੇ ਨਾਲ ਲਗਾਇ ਕੇ ਰੱਖ ਮੈਨੂੰ,
ਪੁੱਤਰ ਜਾਣ ਮਾਏ ਦਿਲੋਂ ਡੋਲ ਨਾਹੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਝਗੜਦੇ ਨੀ,
ਸਾਈਂ ਬਾਝ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਕੋਲ ਨਾਹੀ।

ਗੈਨ ਗਮ ਨਾ ਜਾਣਦੀ ਖੌਫ ਖਤਰਾ,
ਲੂਣਾ ਉੱਠ ਕੇ ਪਕੜਦੀ ਆਨ ਚੋਲਾ।
ਇਕ ਵਾਰ ਤੂੰ ਬੈਠ ਪਲੰਘ ਉੱਤੇ,
ਕਰਾਂ ਮਿੰਨਤ ਤੇਰੀ ਸੁਣੀ ਅਰਜ਼ ਗੋਲਾ।
ਪਰੀ ਜੇਹੀ ਮੈਂ ਇਸਤਰੀ ਅਰਜ਼ ਕਰਾਂ,
ਜਾ ਤੂੰ ਮਰਦ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਹੈ ਭੋਲਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਨਾ ਸੰਗਦੀ ਕਹੇ ਲੂਣਾ,
ਸੇਜ ਮਾਣ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਜਾਨ ਢੋਲਾ।

ਫੇ ਫੇਰ ਕਹਿਆ ਗੁੱਸੇ ਹੋਇ ਪੂਰਨ,
ਤੈਨੂੰ ਵਗ ਕੀ ਗਈ ਹੈ ਬਾਣ ਮਾਏ।
ਜਿਹਦੀ ਇਸਤਰੀ ਓਹੀ ਹੈ ਬਾਪ ਮੇਰਾ,
ਤਿਸ ਦੀ ਤੁਖਮ ਥੀਂ ਜੰਮਿਆ ਜਾਨ ਮਾਏ।
ਗੱਲਾਂ ਇਹੋ ਜਹੀਆਂ ਜਦੋਂ ਹੋਣ ਗੀਆਂ,
ਪੁੱਠੀ ਹੋਗੁ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਮਾਏ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਪੂਰਨ ਦੇ ਮੱਤੀਂ,
ਕਿੱਧਰ ਗਿਆ ਈ ਅਜੁ ਧਿਆਨ ਮਾਏ।

ਕਾਫ ਕਹਿਰ ਕਰਾ ਨਾ ਪੂਰਨਾ ਵੇ,
ਆਖੇ ਲੱਗ ਜਾ ਜੇ ਭਲਾ ਚਾਹਨਾ ਏਂ।
ਝੋਲੀ ਅੱਡ ਮੈਂ ਖਲੀ ਹਾਂ ਪਾਸ ਤੇਰੇ,
ਹੈਂਸਿਆਰਿਆ ਖੈਰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਨਾ ਏਂ।
ਕੁੱਛੜ ਬੈਠ ਮੰਮਾ ਕਦੋਂ ਚੁੰਘਿਆ ਏਂ,
ਐਵੇਂ ਕੂੜ ਦੀ ਮਾਉਂ ਬਣਾਵਣਾ ਏਂ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਨਾ ਸੰਗਦੀ ਕਹੇ ਲੂਣਾ,
ਕਿਉਂ ਗਰਦਨੀ ਖੂਨ ਰਖਾਵਨਾ ਏਂ।

ਕਾਫ ਕਹੇ ਪੂਰਨ ਸੁਣੀ ਸੱਚੁ ਮਾਤਾ,
ਤੇਰੇ ਪਲੰਘ ਤੇ ਪੈਰ ਨਾ ਮੂਲ ਧਰਸਾਂ।
ਅੱਖੀਂ ਫੇਰ ਕੇ ਮੂਲ ਨਾ ਨਜ਼ਰ ਕਰਾਂ,
ਮੈਂ ਤਾਂ ਸੂਲੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਕਬੂਲ ਕਰਸਾਂ।
ਕੰਨੀ ਖਿੱਚ ਕੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ,
ਕਹਿੰਦਾ ਧਰਮ ਗਵਾਇ ਕੇ ਕੀ ਮਰਸਾਂ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਨਾ ਸੰਗਦੀ ਕਹੇ ਲੂਣਾ,
ਤੇਰੇ ਲਹੂ ਦਾ ਪੂਰਨਾ ਘੁੱਟ ਭਰਸਾਂ।

ਸਲਵਾਨ ਦਾ ਮਹਿਲੀਂ ਆਉਣਾ

ਲਾਮ ਲਾਹ ਕੇ ਹਾਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਰਾਣੀ,
ਰਾਜੇ ਆਂਵਦੇ ਨੂੰ ਬੁਰੇ ਹਾਲ ਹੋਈ।
ਰਾਜਾ ਦੇਖ ਹੈਰਾਨ ਅਸਚਰਜ ਹੋਇਆ,
ਮਹਲੀਂ ਜਗਿਆ ਨਾ ਸ਼ਮਾਦਾਨ ਕੋਈ।
ਬੈਠ ਪੁੱਛਦਾ ਰਾਣੀਏ ਦੱਸ ਮੈਨੂੰ,
ਵਕਤ ਸੰਧਿਆ ਦੇ ਚੜ੍ਹ ਪਲੰਘ ਸੋਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਸਲਵਾਹਨ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ,
ਰਾਣੀ ਉੱਠ ਕੇ ਧੌਹ ਦੇ ਨਾਲ ਰੋਈ।

ਮੀਮ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਪੁੱਛਨਾ ਏਂ ਰਾਜਿਆ ਵੇ,
ਮੇਰਾ ਦੁਖ ਕਲੇਜੜਾ ਜਾਲਿਓ ਈ।
ਜਾਇ ਪੁੱਛ ਖਾਂ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ,
ਜਿਹੜਾ ਭੌਰਾ ਕੋਤਲ ਪਾਲਿਓ ਈ।
ਉਹਨੂੰ ਰੱਖ ਤੇ ਦੇਹ ਜਵਾਬ ਸਾਨੂੰ,
ਸਾਡਾ ਸ਼ੌਕ ਜੇ ਤਾਂ ਦਿਲੋਂ ਟਾਲਿਓ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਦ ਝੂਠ ਪਹਾੜ ਜੇਡਾ,
ਰਾਣੀ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਤੁਰਤ ਸਖਾਲਿਓ ਈ।

ਨੂੰਨ ਨਾਉਂ ਲੈ ਖਾਂ ਉਸ ਗੱਲ ਦਾ ਤੂੰ,
ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਪੂਰਨ ਤੈਨੂੰ ਆਖ ਗਿਆ।
ਜੇਹੜਾ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਮੰਦਾ ਬੋਲਿਆ ਸੂ,
ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਫਾਹੇ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤ ਕੇਹਾ।
ਅੱਜ ਨਾਲ ਮਾਵਾਂ ਕਰੇ ਸੁਖਨ ਐਸੇ,
ਭਲਕੇ ਦੇਗ ਖੱਟੀ ਮੈਨੂੰ ਖੱਟ ਏਹਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਫਿਰ ਹੋਈ ਬੇਦਾਦ ਨਗਰੀ,
ਅੰਨ੍ਹੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪੂਰਨ ਵਸ ਪੈਆ।

ਵਾਉ ਵੇਖ ਰਾਜਾ ਮੰਦਾ ਹਾਲ ਮੇਰਾ,
ਰਾਣੀ ਆਪ ਦਿਲੋਂ ਦਰਦ ਦੱਸਿਆ ਈ।
ਪੁੱਤਰ ਪੁੱਤਰ ਮੈਂ ਆਖਦੀ ਰਹੀ ਮੂੰਹੋਂ,
ਪੂਰਨ ਭਰਤਿਆਂ ਵਾਂਗਰਾਂ ਹੱਸਿਆ ਈ।
ਵੀਣੀ ਕੱਢ ਕੇ ਦਸਦੀ ਵੇਖ ਚੁੜਾ,
ਭੰਨੀ ਵੰਗ ਤੇ ਹੱਥ ਵਲਸਿਆ ਈ।

ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂ ਜ਼ੋਰ ਦਿਖਾਲਿਆ ਈ,
ਪੂਰਨ ਤਦੋਂ ਮਹਿਲਾਂ ਥੋਂ ਨੱਸਿਆ ਈ।

ਹੇ ਹੋਇ ਖੜਾ ਦਲਗੀਰ ਰਾਜਾ,
ਰੱਤੇ ਰੱਤੇ ਅਖੀਂ ਮਥੇ ਵੱਟ ਪਾਏ।
ਪੱਥਰ ਦਿਲ ਹੋਇਆ ਸਕੇ ਪੁੱਤਰ ਵੱਲੋਂ,
ਦਿਲੋਂ ਗਜ਼ਬ ਦਾ ਭਾਂਬੜ ਮੱਚ ਜਾਏ।
ਮੱਛੀ ਵਾਂਗ ਤੜਫਦਾ ਰਾਤ ਰਹਿਆ,
ਕਦੀ ਪਏ ਲੰਬਾ ਕਦੀ ਉਠ ਬਹੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੰਦਾ ਦੁੱਖ ਇਸਤਰੀ ਦਾ,
ਪੂਰਨ ਜੀਵਦਾ ਕਿਸੇ ਸਬੱਬ ਰਹੇ।

ਲਾਮ ਲੂਤੀਆਂ ਰਹਿਣ ਨ ਦੇਂਦੀਆਂ ਨੇ,
ਨਾਲ ਨਾਲਸ਼ਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵੈਰਾਨ ਕੀਤਾ।
ਮੁੱਢੋਂ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਆਈਆਂ ਨੀ,
ਅੱਗੇ ਕਈਆਂ ਦਾ ਅਲਖ ਜਹਾਨ ਕੀਤਾ।
ਪੂਰਨ ਨਾਲ ਅਵੱਲੀ ਵੀ ਹੋਣ ਲੱਗੀ,
ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਉਂ ਐਸਾ ਫਰਮਾਨ ਕੀਤਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਦਿਨ ਸੁਖ ਦਾ ਜੀ,
ਰਾਜੇ ਬੈਠ ਚੌਕੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ।

ਰਾਜੇ ਦਾ ਪੂਰਨ ਨੂੰ ਕੋਲ ਬੁਲਾਉਣਾ

ਅਲਫ ਆਖਦਾ ਸੱਦ ਕੇ ਚੋਬਦਾਰਾਂ,
ਜ਼ਰਾ ਸੱਦ ਕੇ ਪੂਰਨ ਲਿਆਵਨਾ ਜੇ।
ਝਬ ਜਾਓ ਸ਼ਿਤਾਬ ਨਾ ਢਿੱਲ ਲਾਵੋ,
ਨਾਲ ਸੱਦ ਵਜ਼ੀਰ ਲਿਆਵਨਾ ਜੇ।
ਕੱਢੇ ਗਾਲੀਆਂ ਦੁਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰੋ ਹਾਜ਼ਰ,
ਝਬਦੇ ਜਾਓ ਨ ਛੱਡ ਕੇ ਆਵਨਾ ਜੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇ ਪੁਛਸੀ ਕੰਮ ਅੱਗੋਂ,
ਰਾਜੇ ਸੱਦਿਆ ਜਾਇ ਫੁਰਮਾਵਨਾ ਜੇ।

ਯੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਰਾਜੇ ਬਾਪ ਤੈਨੂੰ,
ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਆਖਿਆ ਚੋਬਦਾਰਾਂ।
ਸੁਣੀ ਗੱਲ ਤੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਸੁੱਝ ਗਈਅਸੁ,

ਜਿਹੜੀ ਗਾਂਵਦੀ ਸੀ ਕੱਲ੍ਹ ਮਾਉਂ ਵਾਰਾਂ।
ਜਿਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਰਾਜੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ,
ਰਾਗ ਵੱਜਿਆ ਤੇ ਬੁਝ ਗਈਆਂ ਤਾਰਾਂ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਤੁਰ ਪਿਆ ਪੂਰਨ,
ਆਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰਾਂ।

ਦੂਜੀ ਸੀਹਰਫੀ

ਰਾਜੇ ਸਲਵਾਨ ਦਾ ਪੂਰਨ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ
ਪਿੱਛੋਂ ਉਸਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ

ਅਲਫ਼ ਆਓ ਖਾਂ ਪੂਰਨਾ ਕਹੇ ਰਾਜਾ,
ਬੱਚਾ ਨਿਜ ਤੂੰ ਜੰਮਿਉਂ ਜਾਇਉਂ ਵੇ।
ਜੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਮਾਰਦਾ ਤਦੋਂ ਤੈਨੂੰ,
ਜਦੋਂ ਭੌਰੇ ਪਾਲਣਾ ਪਾਇਉਂ ਵੇ।
ਸੀਨੇ ਲਾਇਓ ਈ ਪੂਰਨਾ ਦਾਗ ਮੇਰੇ,
ਰੱਖੇ ਪੈਰ ਪੁੱਠੇ ਘਨੇ ਚਾਇਉਂ ਵੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਸਲਵਾਹਨ ਰਾਜਾ,
ਘਰਿ ਕੀ ਕਰਤੂਤਿ ਕਰ ਆਇਉਂ ਵੇ।

ਬੇ ਬਹੁਤ ਹੋਇਆ ਕਹਿਰਵਾਨ ਰਾਜਾ,
ਰੱਤੇ ਰੱਤ ਮੱਥਾ ਚਮਕੇ ਵਾਂਗ ਖੂਨੀ।
ਕਹਿੰਦਾ ਦੂਰ ਹੋ ਪੂਰਨਾ ਅੱਖੀਆਂ ਥੀਂ,
ਟੰਗੂ ਲਿੰਗ ਚਿਰਾਇ ਕੇ ਚਵੀਂ ਕੰਨੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ,
ਤਦੋਂ ਰੋਣ ਲੱਗੋਂ ਧਰ ਹੱਥ ਕੰਨੀਂ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਸਲਵਾਹਨ ਰਾਜਾ,
ਹੁਣ ਕੀਤੀ ਆ ਮਾਓ ਪਸੰਦ ਵੰਨੀ।

ਤੇ ਤੁਹਮਤ ਅਜ਼ਗੈਬ ਦੀ ਬੁਰੀ ਹੁੰਦੀ,
ਪੂਰਨ ਘਤ ਉ ਧੀ ਰੁੰਨਾ ਜਾਰ ਜਾਰੀ।
ਕਹਿੰਦਾ ਵਸ ਨਾ ਬਾਬਲਾ ਕੁੱਝ ਮੇਰੇ,
ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਗਈ ਮੱਤ ਮਾਰੀ।
ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੁਝ ਨਾ ਜਾਵਣਾ ਈ,
ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਰਾਜਾ ਤੇਰੀ ਬੁੱਧ ਮਾਰੀ।

ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੋ ਕੋਲ ਉਗਾਹ ਹੁੰਦੇ,
ਕਹਿੰਦੇ ਖੋਲ੍ਹ ਹਕੀਕਤਾਂ ਤੁਰਤ ਸਾਰੀ।

ਸੇ ਸਾਬਤੀ ਮੇਰੀ ਤੂੰ ਵੇਖ ਰਾਜਾ,
ਇੱਕ ਤੇਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕੜਾਹ ਤਾਵੇ।
ਤਪੇ ਤੇਲ ਜਾਂ ਅੱਗ ਦੇ ਵਾਂਗ ਹੋਵੇ,
ਇੱਕ ਦਸਤ ਮੇਰਾ ਪਕੜ ਵਿੱਚ ਪਾਵੇ।
ਸਚ ਨਿੱਤਰੇ ਸੱਚਿਆਂ ਝੁਠਿਆਂ ਦਾ,
ਅੱਖੀਂ ਵੇਖ ਕੇ ਕੁੱਝ ਕਲੱਕ ਲਾਵੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇ ਉਂਗਲੀ ਦਾਗ ਲੱਗੇ,
ਫੇਰ ਕਰੋ ਮੈਨੂੰ ਜਿਹੜੀ ਤਬਾਹ ਚਾਵੇ।

ਜੀਮ ਜੋਸ਼ ਆਇਆ ਸਲਵਾਹਨ ਰਾਜੇ,
ਅੱਗੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਇੱਕ ਚੁਪੇੜ ਮਾਰੀ।
ਕਹਿੰਦਾ ਫੇਰ ਬਰੋਬਰੀ ਬੋਲਣਾ ਹੈਂ,
ਕਰੋਂ ਗ਼ਜ਼ਬ ਹਰਾਮੀਆਂ ਐਡ ਕਾਰੀ।
ਅੱਖੀਂ ਦੇਖ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਆਇਆ ਮੈਂ,
ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਪੂਰਨਾ ਗੱਲ ਸਾਰੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਗੁਨਾਹ ਨਾ ਦੋਸ਼ ਕੋਈ,
ਪੂਰਨ ਘਰ ਰੋਂਦਾ ਉਂਧੀ ਜ਼ਾਰ ਜ਼ਾਰੀ।

ਹੇ ਹੁਕਮ ਨਾ ਫੇਰਦਾ ਕੋਈ ਅੱਗੋਂ,
ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਹੋਇਆ।
ਥਰ ਥਰ ਕੰਬਦੇ ਮਹਲ ਤੇ ਮਾੜੀਆਂ ਨੇ,
ਕਹਿਰਵਾਨ ਜਦੋਂ ਸਰਦਾਰ ਹੋਇਆ।
ਕਰੇ ਸੱਦ ਕੇ ਹੁਕਮ ਜਲਾਦੀਆਂ ਨੂੰ,
ਧੁੰਮੀ ਖਬਰ ਨਗਰੀ ਹਾ ਹਾ ਕਾਰ ਹੋਇਆ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਵਜ਼ੀਰ ਨੂੰ ਦੇਇ ਗਾਲੀਂ,
ਤੇਰੀ ਅਕਲ ਕਿਹੜੀ ਦਰਕਾਰ ਹੋਇਆ।

ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ

ਖੇ ਖ਼ਬਰ ਹੋਈ ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਨੂੰ,
ਜਿਸ ਜਾਇਆ ਪੂਰਨ ਪੁੱਤ ਸਾਈ।
ਚੁੜਾ ਭੰਨ ਤੇ ਤੋੜ ਹਮੇਲ ਬੀੜੇ,

ਵਾਲ ਪੁੱਟ ਰਾਣੀ ਸਿਰ ਖਾਕ ਪਾਈ।
ਮੰਦਾ ਘਾਓ ਪਿਆਰਿਆਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦਾ,
ਰਾਣੀ ਭੱਜ ਕੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪਾਸ ਆਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਖੜੋਇ ਪੁਕਾਰ ਕਰਦੀ,
ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਰਾਜਿਆ ਵੈਰ ਸਾਈ।

ਦਾਲ ਦੇਖ ਰਾਣੀ ਕਹੇ ਆਪ ਰਾਜਾ,
ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਗਵਾਉਂਗਾ ਮਾਰ ਤੈਨੂੰ।
ਕਹੇ ਵਾਰ ਬਦਕਾਰ ਨੇ ਜੰਮਿਆਂ ਸੀ,
ਜਿਸ ਜੰਮਦਿਆਂ ਲਾਇਆ ਈ ਦਾਗ ਮੈਨੂੰ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿਯਾਉ ਨਾ ਸ਼ਰਮ ਹੋਵੇ,
ਐਸੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾ ਜੰਮਦੇ ਨਿਜ ਕੈਨੂੰ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਸਲਵਾਹਨ ਰਾਜਾ,
ਤਦ ਵਸਦਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵਰੋ ਏਨੂੰ।

ਜ਼ਾਲ ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਰਾਜਿਆ ਗੱਲ ਸੱਚੀ,
ਜਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਭਰਮ ਵਿਚਾਰਿਆ ਈ।
ਕਹਿੰਦੀ ਇੱਛਰਾਂ ਰਾਜਿਆ ਹੋਸ਼ ਕੀਚੇ,
ਕੂੜੀ ਤੁਹਮਤੋਂ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਈ।
ਆਖੇ ਲੱਗ ਰੰਨਾਂ ਪੁਟਿਆਰੀਆਂ ਦੇ,
ਕਰਮ ਮੱਥਿਉਂ ਆਪਣਿਉਂ ਹਾਰਿਆ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਰਾਜੇ ਸਲਵਾਹਨ ਅੱਗੇ,
ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰਿਆ ਈ।

ਰੇ ਰਹੇ ਨਾ ਵਰਜਿਆ ਮੂਲ ਰਾਜਾ,
ਉਸੀ ਵਕਤ ਜਲਾਦ ਸਦਾਂਵਦਾ ਈ।
ਲੱਗੇ ਰੋਣ ਦਿਵਾਨ ਵਜ਼ੀਰ ਖਲੇ,
ਦਿਲ ਰਾਜੇ ਦੇ ਤਰਸ ਨਾ ਆਂਵਦਾ ਈ।
ਇਹਦੇ ਹੱਥ ਤੇ ਪੈਰ ਅਜ਼ਾਦ ਕਰੋ,
ਰਾਜਾ ਮੁਖ ਥੀਂ ਇਹ ਫੁਰਮਾਂਵਦਾ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਖਲੋਇ ਕੇ ਮਾਉਂ ਤਾਈਂ,
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਸਲਾਮ ਬੁਲਾਂਵਦਾ ਈ।

ਜੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾ ਡਾਢੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ,
ਪਕੜ ਬੇਗੁਨਾਹ ਮੰਗਾਇਆ ਮੈਂ।
ਕੈਹਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦਿਲ ਦਾ ਹਾਲ ਦੱਸਾਂ,

ਜਿਹੜਾ ਘਾਤ ਗੁਨਾਹ ਕਰਾਇਆ ਮੈਂ।
ਮੈਂ ਤਾਂ ਝੁਰਨਾ ਆਪਣੇ ਤਾਲਿਆ ਨੂੰ,
ਇਹੋ ਕਰਮ ਨਸੀਬ ਲਖਾਇਆ ਮੈਂ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਓਥੇ,
ਹੁਣ ਰਾਜੇ ਨੇ ਚੋਰ ਬਣਾਇਆ ਮੈਂ।

ਸੀਨ ਸਮਝ ਰਾਜਾ ਬੁਧਿ ਹਾਰ ਨਾਹੀ,
ਕਹਿੰਦੀ ਇੱਛਰਾਂ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇਕੇ ਜੀ
ਅੰਬ ਵੱਢ ਕੇ ਅੱਕ ਨੂੰ ਵਾੜ ਦੇਵੇਂ,
ਪਛੋਤਾਵੇਂਗਾ ਵਕਤ ਵਿਹਾਏ ਕੇ ਜੀ।
ਬੂਟਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪੁਟਾਣ ਲੱਗੋਂ,
ਜੜ੍ਹਾਂ ਮੁੱਢ ਤਾਈਂ ਉਕਰਾਏ ਕੇ ਜੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇ ਪੂਰਨ ਨੂੰ ਮਾਰਿਓ ਈ,
ਬਾਪ ਕੌਣ ਬੁਲਾਉਂਗਾ ਆਏ ਕੇ ਜੀ।

ਸੀਨ ਸਕਲ ਨਾ ਰਾਜੇ ਦੀ ਨਰਮ ਹੋਈ,
ਕਹਿਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ।
ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਕੇ ਚੀਰੋ ਹਲਾਲ ਖੋਰੋ,
ਛੰਨੇ ਰੱਤੁ ਪਾਵੋ ਜਿਹੜੀ ਵਿਚ ਜੁੱਸੇ।
ਇਹਦੇ ਹੱਥ ਸਹਿਕਾਇ ਕੇ ਵਢਿਓ ਜੇ,
ਵਾਂਗ ਬੱਕਰੇ ਦੇ ਇਹਦੀ ਜਾਨ ਕੁੱਸੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ,
ਪਕੜ ਲਿਆ ਜਲਾਦਾਂ ਨੇ ਵਕਤ ਉੱਸੇ।

ਸ੍ਰਾਦ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਏਵੇਂ,
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਨੂੰ ਲੈ ਜਲਾਦ ਚੱਲੇ।
ਗਲੀ ਕੂਚਿਆਂ ਸ਼ਹਿਰ ਹੜਤਾਲ ਹੋਈ,
ਪਾਸ ਰੋਣ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀਵਾਨ ਖਲੇ।
ਤਦੋਂ ਗਸ਼ਿ ਆਈ ਗਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਨੂੰ,
ਜਾਨ ਨਿਕਲ ਨਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਸੇ ਗੱਲੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ,
ਲੂਣਾ ਮਾਰਿਆ ਕੁਫਰ ਦੇ ਝਾੜ ਪੱਲੇ।

ਜੁਆਦ ਜਾਮਨੀ ਦੇ ਛੁਡਾਵਣੀ ਹਾਂ,
ਲੂਣਾ ਲਿਖ ਕੇ ਭੇਜਿਆ ਖਤ ਚੋਰੀ।

ਪੁੱਤਰ ਬਣਨ ਲੱਗੋਂ ਮੇਰਾ ਪੂਰਨਾ ਵੇ,
ਦੇਖ ਕਹੀ ਮੈਂ ਦਿੱਤੀ ਆ ਮਾਉਂ ਲੋਰੀ।
ਆਖੇ ਲੱਗ ਮੇਰੇ ਅਜੇ ਹਈ ਵੇਲਾ,
ਇਸੀ ਵਕਤ ਛੁਡਾਵਸਾਂ ਨਾਲ ਜੋਰੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਿਉਂ ਜਾਨ ਗੁਆਵਨਾਂ ਹੈਂ,
ਲਾਇ ਦਿਨੀਆਂ ਤੁਹਮਤਾਂ ਵੱਲ ਹੋਰੀ।

ਤੋਇ ਤਰਫ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਜਿੰਦ ਦੇਣੀ,
ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਵੱਤ ਨਾ ਆਵਣਾ ਈ।
ਆਖਰ ਜੀਵਣਾ ਲੱਖ ਹਜ਼ਾਰ ਬਰਸਾਂ,
ਅੰਤ ਫੇਰ ਮਾਇ ਮਰ ਜਾਵਨਾ ਈ।
ਖਤ ਵਾਚ ਕੇ ਪੂਰਨ ਨੇ ਲਬ ਸੁੱਟੀ,
ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਧਰਮ ਗਵਾਵਨਾ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਅਣਹੁੰਦੀਆਂ ਕਰਨ ਜਿਹੜੇ,
ਆਖਰ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਛੋਤਾਵਨਾ ਈ।

ਜੁਇ ਜੁਲਮ ਕੀਤਾ ਮਾਇ ਮਾਤਰੇ ਨੀ,
ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਪੂਰੀ ਨਾ ਪਵੇ ਤੇਰੀ।
ਮੈਂਦਾ ਘਾਤ ਕਮਾਇਆ ਈ ਨਾਲ ਮੇਰੇ,
ਧਰਮ ਹਾਰ ਕੇ ਤੁਧ ਦਲੀਲ ਫੇਰੀ।
ਜਿਹੜੀ ਬਣੀ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਝੱਲਸਾਂ ਮੈਂ,
ਮਰ ਜਾਇਗੀ ਰੋਂਦੜੀ ਮਾਇ ਮੇਰੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਲਾਦਾਂ ਨੂੰ ਕਹੇ ਪੂਰਨ,
ਮਿਲ ਲੈਣ ਦੇਵੋ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵੇਰੀ।

ਐਨ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਸਲਵਾਹਨ ਅੱਗੇ,
ਖ਼ਾਤਰ ਮਾਉਂ ਜਲਾਦ ਖਲੋਂਵਦੇ ਨੀ।
ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਤੇ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਉਥੇ,
ਜਾਂਦੀ ਵਾਰ ਦੋਵੇਂ ਮਿਲ ਰੋਂਵਦੇ ਨੀ।
ਪਾਣੀ ਡੋਲ੍ਹ ਕੇ ਰੱਤ ਦਾ ਨੀਰ ਉਥੇ,
ਦਿਲੋਂ ਹਿਰਸ ਜਹਾਨ ਦੀ ਧੋਂਵਦੇ ਨੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਲਾਦ ਫਿਰ ਪਏ ਕਾਹਲੇ,
ਪੁੱਤਰ ਮਾਇ ਥੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਂਵਦੇ ਨੀ।

ਗੈਨ ਗਮ ਖਾਧਾ ਰਾਣੀ ਹੋਈ ਅੰਨ੍ਹੀ,
ਆਹੀਂ ਮਾਰਦੀ ਰੱਬ ਦੇ ਦੇਖ ਬੂਹੇ।
ਪੁੱਤਰ ਪਕੜ ਬਿਗਾਨਿਆਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ,
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਬਾਹਰ ਜੂਹੇ।
ਉਹਦੇ ਦਸਤ ਸਹਿਕਾਏ ਕੇ ਵੱਢਿਓ ਨੇ,
ਉਹਦੀ ਲੋਥ ਵਹਾਂਵਦੇ ਵਿੱਚ ਖੂਹੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਆ ਲੂਣਾ ਨੂੰ ਦੇਣ ਰੱਤੂ,
ਵੇਖ ਲਾਂਵਦੀ ਹਾਰ ਸਿੰਗਾਰ ਸੂਹੇ।

ਕਵੀਓ ਵਾਰ

ਫੇ ਫੇਰ ਖਲੋਇ ਕੇ ਸਿਫਤ ਕੀਤੀ,
ਏਹਨਾਂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਖਾਨ ਨਿਵਾਇ ਦਿੱਤੇ।
ਰਾਜੇ ਭੋਜ ਉੱਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਈਆਂ,
ਮਾਰ ਅੱਡੀਆਂ ਅਕਲ ਭੁਲਾਇ ਦਿੱਤੇ।
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਵਿਚਾਰਾ ਸੀ ਕੌਣ ਕੋਈ,
ਯੂਸਫ ਜਹੇ ਤਾਂ ਖੂਹ ਪੁਵਾਇ ਦਿੱਤੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਡਾਢੀਆਂ ਨੀ,
ਦਹਿਸਰ ਜੇਹੇ ਤਾਂ ਥਾਇ ਮਰਵਾਏ ਦਿੱਤੇ।

ਕਾਫ ਕਰਮ ਜਾ ਬੰਦੇ ਦੇ ਜਾਗਦੇ ਨੀ,
ਰੱਬ ਆਣ ਸਬੱਬ ਬਣਾਂਵਦਾ ਈ।
ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਬਨਾਉਂਦਾ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ,
ਦੁਖ ਦੇਇ ਕੇ ਸੁਖ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਈ।
ਰੱਬ ਬੇ-ਪ੍ਰਵਾਹ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ਜੀ,
ਉਹਦਾ ਅੰਤ ਹਿਸਾਬ ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਫਿਰ ਸਾਬਤੀ ਦੇਖ ਉਸ ਦੀ,
ਰੱਬ ਹੱਕ ਨੂੰ ਚਾਇ ਪੁਚਾਉਂਦਾ ਈ।

ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦਾ ਬਹੁੜਨਾ

ਕਾਫ ਕਈ ਜੋ ਮੁੱਦਤਾਂ ਗੁਜਰ ਗਈਆਂ,
ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਗੁਜਰੇ ਪੂਰਨ ਖੂਹ ਪਾਇਆਂ।
ਸਾਈਂ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਬਖਸ਼ਨਹਾਰ ਹੋਇਆ,
ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਸਬੱਬ ਦਾ ਆਣ ਲਾਇਆ।

ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ,
ਸਿਆਲਕੋਟ ਦੀ ਤਰਫ ਨੂੰ ਸੈਲ ਆਇਆ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਾ ਖੂਹੇ ਤੇ ਕਰਨ ਡੇਰਾ,
ਇੱਕ ਸਾਧ ਜੋ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਲੈਣ ਧਾਇਆ।

ਲਾਮ ਲੱਜ ਤਾਂ ਖੂਹੇ ਵਹਾਇ ਦਿੱਤੀ,
ਤਲੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ।
ਵਿੱਚੋਂ ਆਦਮੀ ਦਾ ਬੁੱਤ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ
ਸਾਧ ਵੇਖਦਾ ਬੁੱਤ ਨਜ਼ੀਰ ਧਰ ਕੇ।
ਖਾਧਾ ਖੌਫ ਤੇ ਹੋਸ਼ ਨਾ ਰਹੀ ਕਾਈ,
ਦੌੜ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਾਸ ਡਰ ਕੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਸੁਣਾਂਵਦਾ ਗੁਰੂ ਤਾਈਂ,
ਆਇਆ ਜੀਵਦਾ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਮਰ ਕੇ।

ਮੀਮ ਮੈਂ ਜਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖੂਹੇ ਚੜ੍ਹਿਆ,
ਤਲੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਪਾਇਆ।
ਖਾਧਾ ਖੌਫ ਤੇ ਹੋਸ਼ ਨਾ ਰਹੀ ਕਾਈ,
ਵਿੱਚੋਂ ਆਦਮੀ ਦਾ ਬੁੱਤ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ।
ਕਰਮ ਕਰੋ ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਆਪ ਦੇਖੋ,
ਕੋਈ ਆਦਮੀ, ਜਿੰਨ ਕਿ ਭੂਤ ਸਾਇਆ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ,
ਸਾਰਾ ਝੁੰਡ ਗੁਰੂ ਸੇਤੀ ਉਠਿ ਧਾਇਆ।

ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦਾ ਪੂਰਨ ਨੂੰ ਖੂਹ 'ਚੋਂ ਕਢਵਾਉਣ

ਨੂਨ ਨਾਲ ਦੇ ਸਾਧ ਖਮੋਸ਼ ਹੋਇ,
ਗੁਰੂ ਪੁਛਦਾ ਆਪ ਖਲੋਇ ਕੇ ਜੀ।
ਸੱਚ ਦੱਸੁ ਖਾਂ ਤੂੰ ਹੈਂ ਕੋਣ ਕੋਈ,
ਗੁਰੂ ਪੁਛਦਾ ਕਾਹਲਿਆਂ ਹੋਇ ਕੇ ਜੀ।
ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਨਾ ਆਦਮੀ ਮੂੰਹ ਲੱਗਾ,
ਪੂਰਨ ਬੋਲਿਆ ਸੀ ਵਿੱਚੋਂ ਰੋਇ ਕੇ ਜੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂ ਰੂਪ ਹਾਂ ਆਦਮੀ ਦਾ,
ਭਾਵੇਂ ਦੇਖ ਲਵੋ ਅਜਮਾਇ ਕੇ ਜੀ।

ਵਾਉ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇ ਕੇ ਕਹੇ ਪੂਰਨ,
ਮੰਨੋ ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਉਂ ਸੁਆਲ ਮੇਰਾ।

ਜਿਹੜੀ ਬਣੀ ਸੀ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵਸਾਂ ਮੈਂ,
ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਇਹ ਹਾਲ ਮੇਰਾ।
ਅਹਿਲ ਤਰਸ ਹੋ ਸਾਈਂ ਦੇ ਰੂਪ ਤੁਸੀਂ,
ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਪੁੱਛੋ ਹਵਾਲ ਮੇਰਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤੁਸੀਂ ਕੱਢੋ ਬਾਹਰ ਮੈਨੂੰ,
ਫੇਰ ਪੁੱਛਣਾ ਹਾਲ ਅਹਿਵਾਲ ਮੇਰਾ।

ਹੇ ਹੁਕਮ ਜ਼ਬਾਨ ਥੀ ਨਾਥ ਕੀਤਾ,
ਲੱਜ ਤੁਰਤ ਵਹਾਂਵਦੇ ਵਿਚ ਚੇਲੇ।
ਪੂਰਨ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਲੋਥ ਡਿੱਠੀ,
ਜਿਵੇਂ ਘਾਇਲ ਕੀਤਾ ਸ਼ੇਰ ਵਿਚ ਬੇਲੇ।
ਸੋਹਣੀ ਸੂਰਤਿ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫਰਕ ਕੋਈ,
ਹੱਥ ਪੈਰ ਮੇਲੇ ਗੁਰੂ ਓਸ ਵੇਲੇ।
ਕਦਾਰਯਾਰ ਜਾ ਰੱਬ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ,
ਸੱਚਾ ਰੱਬ ਜੇ ਇਸ ਦੇ ਜ਼ਖਮ ਮੇਲੇ।

ਲਾਮ ਲੋਥ ਚੁਕਾਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਹੋਰਾਂ,
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਨੂੰ ਆਂਦਾ ਹੈ ਚੁੱਕ ਡੇਰੇ।
ਬੈਠ ਨਾਲ ਤਾਗੀਦ ਦੇ ਪੁੱਛਿਓ ਨੇ,
ਕਿਹੜੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੀ ਲੜਕਿਆ ਘਰ ਤੇਰੇ।
ਕਿਸ ਦਾ ਪੁੱਤ ਤੇ ਕੀ ਹੈ ਨਾਉਂ ਤੇਰਾ,
ਕਿੰਨ ਖੂਹ ਪਾਇਆ ਵੱਢੇ ਹੱਥ ਤੇਰੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਸੁਣਾਂਵਦਾ ਗੁਰੂ ਤਾਈਂ,
ਰੱਬ ਜਾਣਦਾ ਜੋ ਬਣੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ।

ਅਲਫ਼ ਆਖਦਾ ਮੁਲਖ ਉਜੈਨ ਸਾਡਾ,
ਰਾਜਾ ਬਿਕ੍ਰਮਜੀਤ ਦੀ ਵਲ ਹੈ ਜੀ।
ਉਸ ਮੁਲਖੋਂ ਆਇਆ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ,
ਸਿਆਲਕੋਟ ਬੈਠੇ ਹੁਣ ਮੱਲ ਹੈ ਜੀ।
ਪੂਰਨ ਨਾਉਂ ਤੇ ਪੁੱਤਰ ਸਲਵਾਹਨ ਦਾ ਹਾਂ,
ਜਿਸ ਵੱਢ ਸੁਟਾਇਆ ਵਿੱਚ ਡਲ ਦੇ ਜੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਆਪ ਦੱਸੋ,
ਤਦੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਸਾਂ ਅਗੋਂ ਗੱਲ ਹੈ ਜੀ।

ਤੀਜੀ ਸਹੀਰਫੀ

ਪੂਰਨ ਦਾ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹੋਈ ਬੀਤੀ ਦੱਸਣਾ

ਅਲਫ਼ ਆਖ ਸੁਣਾਂਵਦਾ ਗੁਰੂ ਤਾਈਂ
ਕਿੱਸਾ ਹਾਲ ਹਕੀਕਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਜੀ।
ਨੇਕੀ ਮਾਇ ਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰ ਕੇ,
ਸਭੇ ਦਸਦਾ ਓਸ ਨੂੰ ਫੋਲ ਕੇ ਜੀ।
ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਜਾ ਓਸ ਦੇ ਦਰਦ ਰੁੰਨਾ,
ਹੰਝੁ ਰੱਤ ਦੀਆਂ ਅੱਖੀਂ ਡੋਲ੍ਹ ਕੇ ਜੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਸੁਣਾਂਵਦਾ ਗੱਲ ਸਭੇ,
ਸੁਖਨ ਦਰਦ ਫਿਰਾਕ ਦੇ ਬੋਲ ਕੇ ਜੀ।

ਬੇ ਬਹੁਤ ਸਾਂ ਲਾਡਲਾ ਜੰਮਿਆ ਮੈਂ,
ਘਤ ਧੌਲਰੀਂ ਪਾਲਿਆ ਬਾਪ ਮੈਨੂੰ।
ਬਾਰ੍ਹੀਂ ਵਰ੍ਹੀਂ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਹਰ ਆਇਆ,
ਜਦੋਂ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਬਾਬਲ ਆਪ ਮੈਨੂੰ।
ਲਾਗੀ ਸੱਦ ਕੇ ਕਰਨ ਵਿਆਹ ਲੱਗੀ,
ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ ਗਮ ਦਾ ਤਾਪ ਮੈਨੂੰ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜੀ,
ਨਹੀਂ ਭਾਂਵਦੀ ਏ ਗੱਲ ਆਪ ਮੈਨੂੰ।

ਤੇ ਤੱਕ ਡਿੱਠਾ ਬਾਬਲ ਵੱਲ ਮੇਰੇ,
ਦਿਲੋਂ ਸਮਝਿਆ ਮੈਂ ਹੋਈ ਕਹਿਰਵਾਨੀ।
ਕਿਵੇਂ ਰੱਬ ਕਰਾਇਆ ਤੇ ਆਖਿਓ ਸੂ,
ਕਰ ਹੁਕਮ ਜੁਬਾਨ ਥੀਂ ਮਿਹਰਬਾਨੀ।
ਜਾਇ ਪੂਰਨ ਮਾਇ ਨੂੰ ਟੇਕ ਮੱਥਾ,
ਗੱਲ ਸਮਝੀਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋਇ ਦਾਨੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂ ਜਾਇ ਜਾਂ ਮਹਲ ਵੜਿਆ,
ਦੇਖ ਹੋਇਆ ਸੀ ਲੂਣਾ ਦਾ ਸਿਦਕ ਫਾਨੀ।

ਸੇ ਸਾਬਤੀ ਰਹੀ ਨਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ,
ਮੈਨੂੰ ਪਕੜ ਕੇ ਪਾਸ ਬਹਾਨ ਲੱਗੀ।
ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਜੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜੇ,
ਕੜਾ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਦਾ ਢਾਹਨ ਲੱਗੀ।

ਕੰਨੀਂ ਖਿੱਚ ਮੈਂ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ,
ਜਦੋਂ ਧਰਮ ਡਿੱਠਾ ਜਿੰਦ ਜਾਣ ਲੱਗੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਇਆ ਰਾਜਾ,
ਉਹਨੂੰ ਅਲਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਿਖਾਨ ਲੱਗੀ।

ਜੀਮ ਜਦੋਂ ਸੁਣੀ ਰਾਜੇ ਗੱਲ ਉਹਦੀ,
ਉਸੇ ਵਕਤ ਮੈਨੂੰ ਸਦਵਾਇ ਕੇ ਜੀ।
ਕਹਿਰਵਾਨ ਹੋਇ ਬਾਪ ਦੇ ਨੈਨ ਖੂਨੀ,
ਧਪਾ ਮਾਰਿਆ ਪਾਸ ਬਠਲਾਇ ਕੇ ਜੀ।
ਉਸੇ ਵਖਤ ਜਲਾਦਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੂ,
ਖੂਹੇ ਵਿੱਚ ਪਾਓ ਇਹਨੂੰ ਜਾਇ ਕੇ ਜੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਏਸ ਖੂਹੇ ਅੰਦਰ,
ਕਰ ਗਏ ਦਾਖਲ ਮੈਨੂੰ ਆਇ ਕੇ ਜੀ।

ਹੇ ਹਾਲ ਸੁਣਾਂਵਦਾ ਗੁਰੂ ਤਾਈਂ,
ਕੇਹਾ ਵਰਤਿਆ ਇਹ ਨਜ਼ੂਲ ਮੈਨੂੰ।
ਮੇਰੇ ਮਾਇ ਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਵਸ ਨਾਗੀ,
ਸਭੇ ਰੱਬ ਦਿਖਾਂਵਦਾ ਸੂਲ ਮੈਨੂੰ।
ਕਰੋ ਕਰਮ ਜੀ ਰੱਬ ਦਾ ਵਾਸਤਾ ਜੇ,
ਹੋਵਨ ਨੈਨ ਪਰਾਨ ਵਸੂਲ ਮੈਨੂੰ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਸੁਣਾਂਵਦਾ ਗੁਰੂ ਤਾਈਂ,
ਪਿੱਛਾ ਦੇਇ ਨਾ ਜਾਇ ਸੂ ਮੂਲ ਮੈਨੂੰ।

ਖੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਤਾਈਂ,
ਜਲ ਪਾਇ ਕੇ ਪੂਰਿਆ ਤੁਰਤ ਮੀਤਾ।
ਹੱਥੀਂ ਆਪਣੀ ਓਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਲਾਇਆ,
ਪੜਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ ਜਦੋਂ ਘੁੱਟ ਪੀਤਾ।
ਫੇਰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਹੁਰਾਂ,
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਤਾਈਂ ਸਾਵਧਾਨ ਕੀਤਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਗੁਜ਼ਾਰ ਕੇ ਬਰਸ ਬਾਰਾਂ,
ਖਸਤਾਲ ਤਾਈਂ ਖੁਸਹਾਲ ਕੀਤਾ।

**ਪੂਰਨ ਦੀ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਤੋਂ ਜੋਗ ਦੀ ਮੰਗ
ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ**

ਦਾਲ ਦੇਣ ਲੱਗਾ ਰੁਖਸਤ ਓਸ ਵੇਲੇ,
ਗੁਰੂ ਆਖਦਾ ਬੱਚਾ ਜੀ ਮੁਲਖ ਜਾਵੇ।

ਦੇਖ ਬਾਪ ਤੇ ਮਾਇ ਨੂੰ ਠੰਡ ਪਾਵੋ,
ਦੁਖ ਕੱਟਿਆ ਜਾਇ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਵੋ।
ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਬੇਹਿਸਾਬ ਹੈ ਜੀ,
ਕੰਨ ਪਾੜ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਖਾਕ ਲਾਵੋ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਓਥੇ,
ਮਿਹਰਬਾਨਗੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਵੋ।

ਜ਼ਾਲ ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਪਓ ਖਿਆਲ ਮੇਰੇ,
ਗੁਰੂ ਆਖਦਾ ਜੋਗ ਕਮਾਨ ਔਖਾ।
ਫ਼ਾਕਾ ਫ਼ਿਕਰ ਤੇ ਸਬਰ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ,
ਦੁਨੀਆ ਛੱਡ ਦੇਣੀ ਮਰ ਜਾਣ ਔਖਾ।
ਕਾਮ ਮਾਰ ਕੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ,
ਮੰਦੀ ਹਿਰਸ ਦਾ ਤੋੜਨਾ ਮਾਨ ਔਖਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਤਾਈਂ,
ਏਸ ਰਾਹ ਦਾ ਮਸਲਾ ਪਾਨ ਔਖਾ।

ਰੇ ਰੋਇ ਕੇ ਪੂਰਨ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹੇ,
ਲੜ ਛੱਡ ਤੇਰਾ ਕਿਥੇ ਜਾਵੇਸਾਂ ਮੈਂ।
ਫ਼ਾਕਾ ਫ਼ਿਕਰ ਤੇ ਸਬਰ ਕਬੂਲ ਸਿਰ ਤੇ,
ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਬਜਾਇ ਲਿਆਵੇਸਾਂ ਮੈਂ।
ਕਰੋ ਕਰਮ ਤੇ ਸੀਸ ਪਰ ਹੱਥ ਰੱਖੋ,
ਖਿਜਮਤਗਾਰ ਗੁਲਾਮ ਸਦਾਵੇਸਾਂ ਮੈਂ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤਵਾਜ਼ਿਆ ਹੋਗੁ ਜਿਹੜੀ,
ਟਹਿਲ ਸਾਬਤੀ ਨਾਲ ਕਰਾਵੇਸਾਂ ਮੈਂ।

ਜੇ ਜੋਰ ਬੇਜੋਰ ਹੋ ਗੁਰੂ ਅੱਗੇ,
ਪੂਰਨ ਆਇ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਂਵਦਾ ਏ।
ਗੁਰੂ ਪਕੜ ਕੇ ਸੀਸ ਤੋਂ ਲਿੱਟ ਕਤਰੀ,
ਕੰਨ ਪਾੜ ਕੇ ਮੁੰਦਰਾਂ ਪਾਂਵਦਾ ਏ।
ਗੇਰੀ ਰੰਗ ਪੁਸਾਕੀਆਂ ਖੋਲ੍ਹ ਬੁਚਕੇ,
ਹੱਥੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਥ ਪਹਿਨਾਂਵਦਾ ਏ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਗੁਰੂ ਸਵਾ ਲੱਖ ਵਿੱਚੋਂ,
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਮਹੰਤ ਬਣਾਂਵਦਾ ਏ।

ਕਵੀਓਵਾਰ

ਸੀਨ ਸੁਣੋ ਲੋਕੋ ਕਿੱਸਾ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦਾ,
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਜਾਨ ਵਾਰੀ।
ਓਨ੍ਹਾਂ ਜਾਨ ਤੋਂ ਮੌਤ ਕਬੂਲ ਕੀਤੀ,
ਪਰ ਸਾਬਤੀ ਨਾ ਦਿਲੋਂ ਮੂਲ ਹਾਰੀ।
ਰੱਬ ਜਦ ਕਦ ਓਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ,
ਦੁਖ ਦੇਇ ਕੇ ਸੁਖ ਦੀ ਕਰੇ ਕਾਰੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇ ਓਸ ਦੇ ਹੋਇ ਰਹੀਏ,
ਓਹਨੂੰ ਪਉਂਦੀ ਹੈ ਸਰਮ ਦੀ ਲੱਜ ਸਾਰੀ।

ਜੋਗੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਪੂਰਨ ਦਾ ਸੁੰਦਰਾਂ ਤੋਂ ਖੈਰ ਮੰਗਣ ਜਾਣਾ

ਸ਼ੀਨ ਸ਼ਹਿਰ ਭਲਾ ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਦਾ,
ਪੂਰਨ ਚੱਲਿਆ ਖਾਕ ਰਮਾਏ ਕੇ ਜੀ।
ਜੋਗੀ ਆਖਦੇ ਪੂਰਨਾ ਅੱਜ ਜੇ ਤੂੰ,
ਆਵੇਂ ਸੁੰਦਰਾਂ ਤੋਂ ਫਤੇ ਧਾਇ ਕੇ ਜੀ।
ਅੱਗੇ ਕਈ ਜੋਗੀ ਉਥੇ ਹੋਇ ਆਏ,
ਮਹਿਲੀਂ ਬੈਠ ਆਵਾਜ਼ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਜੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤੇਰੀ ਸਾਨੂੰ ਖਬਰ ਨਾਹੀ,
ਜ਼ੋਰ ਕਰੇਂ ਜੇ ਪੂਰਨਾ ਜਾਇ ਕੇ ਜੀ।

ਸ੍ਵਾਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਨਾਮ ਧਿਆਏ ਕੇ ਜੀ,
ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਹੁਕਮ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਾਈ।
ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਫੜਾਇ ਕੇ ਹੱਥ ਲੋਟਾ,
ਥਾਪੀ ਪੁਸ਼ਤ ਪਨਾਹ ਦੀ ਮਗਰ ਲਾਈ।
ਗੁਰੂ ਆਖਦਾ ਬੱਚਾ ਜੀ ਮੱਤ ਸਾਡੀ,
ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਨਾ ਭੈਣ ਮਾਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਸੰਮਾਲ ਕੇ ਮੁਲਖ ਫਿਰਨਾ,
ਮਤਿ ਦਾਗੁ ਨਾ ਸੂਰਤਿ ਨੂੰ ਲੱਗ ਜਾਈ।

ਜੁਆਦ ਜ਼ਰੂਰਤ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਮੈਨੂੰ,
ਕਿਉਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਗੁਵਾਵਦਾ ਮੈਂ।
ਪਹਿਲਾਂ ਲੂਣਾ ਦਾ ਆਖਿਆ ਮੰਨ ਲੈਂਦਾ,
ਖੂਹੇ ਪੈਂਦਾ ਕਿਉਂ ਦਸਤ ਵਢਾਉਂਦਾ ਮੈਂ।

ਹੁਣ ਫੇਰ ਰਹੇ ਤੁਸੀਂ ਆਖ ਮੈਨੂੰ,
ਹਿਰਸ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਮੁਲਖ ਨੂੰ ਜਾਉਂਦਾ ਮੈਂ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ,
ਘਰ ਸੌ ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਂਦਾ ਮੈਂ।

ਤੋਇ ਤਾਲਿਆ ਵੰਦ ਫਕੀਰ ਪੁਰਨ,
ਪਹਿਲੇ ਰੋਜ਼ ਗਦਾਈ ਨੂੰ ਚੱਲਿਆ ਈ।
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਮਹਲ ਜਾਇ ਵੜਿਆ,
ਬੁਹਾ ਰੰਗ ਮਹਿਲ ਦਾ ਮੱਲਿਆ ਈ।
ਮਹਲਾਂ ਹੇਠ ਜਾਂ ਪੁਰਨ ਆਵਾਜ਼ ਕੀਤੀ,
ਰਾਣੀ ਖੈਰ ਗੋਲੀ ਹੱਥ ਘੱਲਿਆ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਗੁਲਾਮ ਬਿਹੋਸ਼ ਹੋਈ,
ਸੂਰਤ ਵੇਖ ਸੀਨਾ ਥਰਥੱਲਿਆ ਈ।

ਜੋਇ ਜਾਹਰਾ ਗੋਲੀ ਨੂੰ ਕਹੇ ਪੁਰਨ,
ਘੱਲ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਆਇ ਕੇ ਖੈਰ ਪਾਏ।
ਅਸੀਂ ਖੈਰ ਲੈਣਾ ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਤੋਂ,
ਤੁਸਾਂ ਗੋਲੀਆਂ ਥੋਂ ਨਹੀਂ ਲੈਣ ਆਏ।

ਪੁਰਨ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਗੋਲੀ ਨਾ ਉਜਰ ਕੀਤਾ,
ਪਿਛਾਂ ਪਰਤ ਕੇ ਰਾਣੀ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਏ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ,
ਗੋਲੀ ਜਾਇ ਤਾਹਨਾ ਤਨ ਬੀਚ ਲਾਏ।

ਐਨ ਅਰਜ਼ ਮੰਨ ਰਾਣੀਏ ਕਹੇ ਗੋਲੀ,
ਤੈਨੂੰ ਸੂਰਤ ਦਾ ਵੱਡਾ ਮਾਨ ਮੋਈਏ।
ਜਿਹੜਾ ਆਇਆ ਅੱਜ ਫਕੀਰ ਸਾਈਂ,
ਮੈਂ ਵੀ ਵੇਖ ਕੇ ਹੋਈ ਹੈਰਾਨ ਮੋਈਏ।
ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਹੈ ਸੋਹਣਾ ਦਸ ਹਿੱਸੇ,
ਭਾਵੇਂ ਗੈਰਤਾਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਮੋਈਏ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਥੋਂ ਨਹੀਂ ਖੈਰ ਲੈਂਦਾ,
ਤੇਰੇ ਦੇਖਣੇ ਨੂੰ ਖੜਾ ਆਨ ਮੋਈਏ।

**ਪੁਰਨ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇਖਦੇ ਹੀ
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਦਾ ਵਿਕ ਜਾਣਾ**

ਗੈਨ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ,
ਬਾਰੀ ਖੋਲ੍ਹ ਝਰੋਖੇ ਦੇ ਵਿਚ ਰਾਣੀ।

ਕਰ ਨਜ਼ਰ ਫਕੀਰ ਦੀ ਤਰਫ ਡਿੱਠਾ,
ਸੂਰਤ ਦੇਖ ਕੇ ਓਸ ਦੀ ਸਿੱਕ ਧਾਣੀ।
ਆਖੇ ਗੋਲੀਏ ਨੀ ਇਹਨੂੰ ਸੱਦ ਅੰਦਰ,
ਇਹਦੀ ਸੂਰਤ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਾਣੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਗੋਲੀ ਕਹਿੰਦੀ ਆਉ ਅੰਦਰ,
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਮਿਹਰਬਾਨੀ।

ਫੇ ਫੇਰ ਕਹਿਆ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਅੱਗੋਂ,
ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਕਰਮ ਨਾਹੀ।
ਬਾਹਰ ਆਇ ਕੇ ਰਾਣੀ ਤੂੰ ਪੈਰ ਪਾਈਂ,
ਅਸੀਂ ਫੱਕਰ ਹਾਂ ਤੇ ਦਿਲੋਂ ਨਰਮੁ ਨਾਹੀ।
ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ ਤਲਬ ਦੀਦਾਰ ਦੀ ਨੂੰ,
ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਭਰਮ ਨਾਹੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਅਸੀਲਾਂ ਦੇ ਅਸੀਂ ਜਾਏ,
ਕੋਈ ਜਾਤਿ ਕੁਜਾਤਿ ਬੇਧਰਮੁ ਨਾਹੀ।

ਕਾਫ਼ ਕੁਫਲ ਸੰਦੂਕ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਰਾਣੀ,
ਭਰੀ ਬੋਰੀ ਉੱਲਟ ਕੇ ਢੇਰ ਕਰਦੀ।
ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਹੋਰ ਪਾਏ,
ਭਰ ਥਾਲ ਲਿਆਂਵਦੀ ਪੂਰ ਜ਼ਰਦੀ।
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਮੁਖ ਤੋਂ ਲਾਹਿ ਪੜਦਾ,
ਚਰਨ ਚੁੰਮ ਕੇ ਪੈਰ ਤੇ ਸੀਸ ਧਰਦੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਹੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਰਹੋ ਇੱਥੇ,
ਰੋਜ਼ ਰਹਾਂਗੀ ਹੋਇ ਗੁਲਾਮ ਬਰਦੀ।

ਕਾਫ਼ ਕਰਮ ਕਰੋ ਵਸੋ ਪਾਸ ਮੇਰੇ,
ਖਲੀ ਇੱਕ ਮੈਂ ਅਰਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰਨੀ ਹਾਂ।
ਅੰਦਰ ਚੱਲੋ ਤਾਂ ਰੰਗ ਮਹਲ ਤਾਈਂ,
ਤੋਸਕ ਫਰਸ਼ ਵਿਛਾਇ ਬਹਾਵਨੀ ਹਾਂ।
ਕਰਾਂ ਟਹਿਲ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ,
ਭੋਜਨ ਖਾਓ ਤਾਂ ਤੁਰਤ ਪਕਾਵਨੀ ਹਾਂ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਰਾਣੀ ਖੜੀ ਅਰਜ਼ ਕਰਦੀ,
ਘੜੀ ਰਹੋ ਤਾਂ ਜੀਓਕਾ ਪਾਵਨੀ ਹਾਂ।

ਲਾਮ ਲਿਆਈਏ ਭਿੱਛਿਆ ਕਹੇ ਪੂਰਨ,
 ਅੰਦਰ ਵਾੜ ਬਣਾਓ ਨਾ ਚੋਰ ਸਾਨੂੰ।
 ਅੱਗੇ ਇਕ ਫਾਹੀ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘ ਆਏ,
 ਹੁਣ ਕਜੀਏ ਪਾਓ ਨਾ ਹੋਰ ਸਾਨੂੰ।
 ਮਹਲਾਂ ਵਿਚ ਸੁਹਾਂਵਦੇ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜੇ,
 ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੜੇ ਭਲੇ ਹਾਂ ਟੋਰ ਸਾਨੂੰ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਫਿਰ ਭੋਜਨ ਦੀ ਭੁੱਖ ਨਾਹੀ,
 ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਦੀ ਵਾਟ ਨਾ ਮੋੜ ਸਾਨੂੰ।

ਮੀਮ ਮਿੰਨਤਾਂ ਕਰੇ ਨਾ ਰਹੇ ਪੂਰਨ,
 ਲੈ ਕੇ ਭਿੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ।
 ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਹਿੰਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਅੱਗੇ,
 ਮੈਂ ਤਾਂ ਰੋਬਰੋ ਜਾਇ ਕੇ ਖੈਰ ਲਿਆਇਆ।
 ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਤੇ ਦੇਖ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ,
 ਹੀਰੋ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰਾਂ ਕਿਸ ਪਾਇਆ।
 • ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ,
 ਇਹ ਖੈਰ ਤੁਸਾਂ ਵੱਲ ਏ ਘਲਾਇਆ।

ਪੂਰਨ ਦਾ ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਹੀਰੋ ਜਵਾਹਰ ਮੋੜਨ ਆਉਣਾ

ਨੂਨ ਨਹੀਂ ਇਹ ਦੌਲਤਾਂ ਕੰਮ ਸਾਡੇ,
 ਗੁਰੂ ਆਖਦਾ ਮੋੜ ਲੈ ਜਾਓ ਪੂਤਾ।
 ਮਾਇਆ ਲੋਭ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਨਾਹੀ,
 ਭਿਖਿਆ ਭੋਜਨ ਮੰਗ ਲੈ ਆਓ ਪੂਤਾ।
 ਫੱਕਰ ਜਹੀ ਨਾ ਦੌਲਤ ਹੋਰ ਕੋਈ,
 ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਆਪ ਅਲਾਹੁ ਪੂਤਾ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਵਾਹਰਾਂ ਨੂੰ ਰੋੜ ਜਾਣੋ,
 ਇਹ ਦੌਲਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹਵਾਇ ਪੂਤਾ।

ਵਾਓ ਵੰਝਣ ਲੱਗਾ ਅਗਲੇ ਭਲਕ ਪੂਰਨ,
 ਮੋਤੀ ਮੋੜਨੇ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਉਤੇ।
 ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਓਸ ਦਾ ਰਾਹ ਤੱਕੇ,
 ਖੜੀ ਦੇਖਦੀ ਰੰਗ ਮਹੱਲ ਉਤੇ।
 ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਰੱਬ ਵਾਲੀ,
 ਪੂਰਨ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਘੜੀ ਵਖਤ ਉਤੇ।

ਕਾਦਰਯਾਰ ਪੂਰਨ ਉਸ ਦਾ ਗਾਹਕ ਨਾਹੀ,
ਰਾਣੀ ਲੋੜਦੀ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਉਥੇ।

ਹੇ ਹੱਸ ਕੇ ਆਇ ਸਲਾਮ ਕਰਦੀ,
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਤਾਈਂ।
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਉਲਟ ਕੇ ਆਖਿਆ ਸੂ,
ਮੋਤੀ ਸਾਂਭ ਰਾਣੀ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਨਾਹੀ।
ਪੱਕੇ ਭੋਜਨ ਦੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਚਾਹ ਹੈ ਗੀ,
ਇੱਛਿਆ ਹਈ ਤਾਂ ਤੁਰਤ ਪਕਾਇ ਲਯਾਈਂ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਖਫੇ ਹੁੰਦਾ,
ਲਾਲ ਮੋਤੀਆਂ ਹੀਰੋ ਨਾ ਚਿੱਤ ਲਾਈਂ।

ਲਾਮ ਲਿਆਏ ਕੇ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਂ ਨੂੰ,
ਪੂਰਨ ਸੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਪੱਲੇ ਪਾਂਵਦਾ ਈ।
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਦੇਖ ਬੇਤਾਬ ਹੋਈ,
ਪੂਰਨ ਦੇ ਮੋਤੀ ਤੁਰਤ ਜਾਂਵਦਾ ਈ।
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਭੋਜਨ ਪਕਾਨ ਲੱਗੀ,
ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਂਵਦਾ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਪੂਰਨ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਅੱਗੇ,
ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਂਵਦਾ ਈ।

ਕਵੀਓਵਾਰ

ਅਲਫ਼ ਆਖਦੇ ਸੂਰਤਿ ਹੈ ਰਿਜ਼ਕ ਅੱਧਾ,
ਜੇਕਰ ਆਪ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦੇਵੇ।
ਸੂਰਤਵੰਦ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੱਲ ਦੇਖੇ,
ਸਭ ਕੋਈ ਬੁਲਾਂਵਦਾ ਹੱਸ ਕੇ ਵੇ।
ਮਾਰੇ ਸੂਰਤਾਂ ਦੇ ਮਰ ਗਏ ਆਸ਼ਕ,
ਨਹੀਂ ਹੁਸਨ ਦਾ ਦਰਦ ਫਿਰਾਕ ਏਵੇਂ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕੀ ਸੋਹਣਿਆਂ ਨੂੰ,
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੁਸਨ ਦੀ ਮੰਗੀ ਮੁਰਾਦ ਲੇਵੇਂ।

ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕੋਲ ਜਾਣਾ

ਯੇ ਯਾਦ ਕੀਤੀ ਖੋਲ੍ਹ ਚੀਜ਼ ਸਾਰੀ,
ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਂਵਦੀ ਏ।

ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਮੁਖ ਬੋਂ ਲਾਹ ਪੜਦਾ,
 ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਂਵਦੀ ਏ।
 ਛੱਤੀ ਭੋਜਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਰੱਖ ਅੱਗੇ,
 ਆਜਿਜ਼ ਹੋਇ ਕੇ ਅਰਜ਼ ਫ਼ਰਮਾਂਵਦੀ ਏ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਅਸੀਂ ਖੜ੍ਹੇ ਦੇਖਣੇ ਨੂੰ,
 ਰਾਣੀ ਕੀ ਇਨਾਮ ਲੈ ਆਂਵਦੀ ਏ।

ਚੌਥੀ ਸਹੀਰਫੀ

ਅਲਫ਼ ਆਦਿ ਜੋਗੀ ਸਭੇ ਦੇਖ ਉਹਨੂੰ,
 ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਚੁਫੇਰਿਉਂ ਘੱਤ ਘੇਰਾ।
 ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਮੁਖ ਤੋਂ ਲਾਹ ਪੜਦਾ,
 ਸਭਨਾਂ ਵਲ ਦਿਦਾਰ ਦੇ ਫੇਰਾ।
 ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਤੇ ਪੂਰਨ ਰਹੇ ਸਾਬਤ ,
 ਹੋਰ ਡੋਲਿਆ ਸਿੱਧਾਂ ਦਾ ਸਭ ਡੇਰਾ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਗੁਰੂ ਤਰਸਵਾਨ ਹੋਇਆ,
 ਮੂੰਹੋਂ ਮੰਗ ਰਾਣੀ ਜੋ ਕੁੱਝ ਜੀਓ ਤੇਰਾ।

ਬੇ ਬਹੁਤ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਇਆ ਤੇਰੀ,
 ਰਾਣੀ ਆਖਦੀ ਕੁਝ ਅਟਕਾ ਨਾਹੀ।
 ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਸਵਰਨ ਮੋਤੀ,
 ਘਰ ਮੇਂਵਦੇ ਮਾਲ ਮਤਾਹ ਨਾਹੀ।
 ਅੱਗੇ ਗੋਲੀਆਂ ਬਾਂਦੀਆਂ ਦਾਈਆਂ ਨੇ,
 ਹੋਰ ਕਾਸੇ ਦੀ ਕੁਝ ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਦੀਦਾਰ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਏ,
 ਹੋਰ ਮੰਗਣੇ ਦੀ ਦਿਲ ਚਾਹ ਨਾਹੀ।

ਤੇ ਤੁਠਾ ਹਾਂ ਰਾਣੀਏ ਮੰਗ ਮੈਥੋਂ,
 ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਗੁਰੂ ਇਹੋ ਵੇਲਾ।
 ਰੰਗ ਰੰਗ ਦੇ ਬਾਗ ਬਹਾਰ ਹੋਇ,
 ਸਭ ਆਇਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦੇਖ ਮੇਲਾ।
 ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਫੇਰ ਕੇ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ,
 ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਕੇਲਾ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇ ਤੁਠਾ ਹੈਂ ਬਖਸ਼ ਮੈਨੂੰ,
 ਰਾਣੀ ਆਖਦੀ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਚੇਲਾ।

ਪੂਰਨ ਚੱਲਿਆ ਰਾਣੀ ਦੀ ਢੱਕ ਹੋ ਕੇ

ਸੇ ਸਾਬਤੀ ਨਾਲ ਕਰ ਬਚਨ ਬੈਠਾ,
ਦਿਲ ਖੁਸਦੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਟੋਰਿਆ ਈ।
ਪੂਰਨ ਚੱਲਿਆ ਰਾਣੀ ਦੀ ਢੱਕ ਹੋ ਕੇ,
ਹੁਕਮ ਗੁਰੂ ਦਾ ਓਸ ਨਾ ਮੋੜਿਆ ਈ।
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਕਰੇ ਦਲੀਲ ਦਿਲ ਦੀ,
ਸੋਈ ਕਰਮ ਪਾਇਆ ਜੋ ਮੈਂ ਲੋੜਿਆ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਵਾਟੇ ਜਾਇ ਪੂਰਨ,
ਰਾਣੀ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸੰਗ ਵਿਛੋੜਿਆ ਈ।

ਜੀਮ ਜਦੋਂ ਲੈ ਸੁੰਦਰਾਂ ਤੁਰੀ ਪੂਰਨ,
ਕਹਿੰਦੀ ਅੱਜ ਚੜ੍ਹੀ ਚਿੱਲੇ ਰਾਜ ਦੇ ਜੀ।
ਖੁਸੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਮੇਵਦੀ ਚੋਲੜੇ ਦੇ,
ਬੰਦ ਟੁੱਟ ਗਏ ਪਿਸ਼ਵਾਜ਼ ਦੇ ਜੀ।
ਜੈਸਾ ਲਾਲ ਮੈਂ ਅੱਜ ਖਰੀਦ ਆਂਦਾ,
ਐਸਾ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਹਾਜਦੇ ਜੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵੜੀ,
ਕੰਮ ਵੇਖ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਦੇ ਜੀ।

ਪੂਰਨ ਦਾ ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਨੱਸ ਜਾਣਾ

ਹੇ ਹੋਸ਼ ਕੀਤੀ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਉਥੇ,
ਬੇਠ ਹਾਲ ਹਵਾਲ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਈ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬੋਂ ਰੱਬ ਜੀ ਸੰਗਦਾ ਸਾਂ,
ਕੇਹਾ ਰਾਣੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰੰਜਾਣਿਆ ਈ।
ਉਥੇ ਆਖਦਾ ਮੈਂ ਦਿਸ਼ਾ ਬੈਠ ਆਵਾਂ,
ਦਿਲੋਂ ਸਮਝ ਕੇ ਬੋਲ ਵਖਾਣਿਆ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਖੜੋਇ ਕੇ ਸੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ,
ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਵਾਂਗ ਅੰਞਾਣਿਆ ਈ।

ਖੇ ਖਬਰ ਨਾ ਸੀ ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ,
ਪੂਰਨ ਦੇਇ ਦਗਾ ਤੁਰ ਜਾਂਵਦਾ ਈ।
ਮੈਂ ਤਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਮੇਰੇ ਹੁਸਨ ਮੱਤਾ,
ਜਿਹੜਾ ਏਹ ਅਰਜ਼ਾਂ ਫੁਰਮਾਂਵਦਾ ਈ।

ਉਹਨੂੰ ਗੋਲੀਆਂ ਬਾਂਦੀਆਂ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀਆਂ,
ਆਖੇ ਫਿਰ ਦਿਸ਼ਾ ਪਾਰ ਆਂਵਦਾ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਵਾਟੇ ਜਾਇ ਪੂਰਨ,
ਟਿੱਲੇ ਬਾਲ ਦਾ ਰਾਹ ਪਛਾਣਦਾ ਈ।

ਦਾਲ ਦੱਸਿਆ ਆ ਕੇ ਗੋਲੀਆਂ ਨੇ,
ਪੂਰਨ ਰਾਣੀਏ ਧੋਹ ਕਮਾਇ ਗਇਆ।
ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪਾਇ ਰਹੀਆਂ,
ਹੱਥੀਂ ਪੈ ਕੰਨੀ ਛੁਡਵਾਇ ਗਇਆ।
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਸੁਣ ਬਿਤਾਬ ਹੋਈ,
ਸੱਸੀ ਵਾਂਗ ਮੈਨੂੰ ਬਿਰਹੋਂ ਲਾਇ ਗਇਆ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਖਲੋਇ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਸੁ,
ਦੱਸੋ ਗੋਲੀਓ ਨੀ ਕਿਹੜੇ ਰਾਹ ਗਇਆ।

ਜ਼ਾਲ ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਤਾਕਤ ਰਹੀ ਤਨ ਵਿੱਚ,
ਕੀਹਲੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਗਮਾਂ ਦੇ ਗੀਤ ਲੋਕੋ।
ਮੈਂ ਤਾਂ ਭੁੱਲੀ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਭੁੱਲੋ ਕੋਈ,
ਲਾਵੇ ਜੋਗੀਆਂ ਨਾਲ ਨਾ ਪ੍ਰੀਤ ਲੋਕੋ।
ਜੰਗਲ ਗਏ ਨਾ ਬਹੁੜੇ ਸੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ,
ਜੋਗੀ ਹੈਨ ਅੱਗੇ ਕਿਹਦੇ ਮੀਤ ਲੋਕੋ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਪਿਛਾ ਖੜੀ ਦੇਖਦੀ ਸਾਂ,
ਖੁਸ ਵਕਤ ਵੀ ਹੋਇਆ ਬਤੀਤ ਲੋਕੋ।

ਰੇ ਰੰਗ ਮਹਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੀ ਰਾਣੀ,
ਰੋਇ ਆਖਦੀ ਪੂਰਨਾ ਲੁੱਟ ਗਇਉਂ।
ਬਾਗ ਹਿਰਸ ਦਾ ਪੱਕ ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ,
ਹੱਥੀਂ ਲਾਇ ਕੇ ਬੂਟੀਆਂ ਪੁੱਟ ਗਇਉਂ।
ਘੜੀ ਬੈਠ ਨਾ ਕੀਤੀਆਂ ਰੱਜ ਗੱਲਾਂ,
ਝੁਠੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਇ ਕੇ ਉਠ ਗਇਉਂ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਸੱਸੀ ਵਾਂਗ ਮੈਨੂੰ,
ਬਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੂਕੈਂਦੀ ਨੂੰ ਸੁੱਟ ਗਇਉਂ।

ਜੇ ਜੋਰ ਨਾ ਸੀ ਸੋਹਣੇ ਨਾਲ ਤੇਰੇ,
ਖੜੀ ਦਸਤ ਪੁਕਾਰਦੀ ਵੱਲ ਸੂਹੀ।
ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਂਵਦਾ ਸੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ,
ਰਾਣੀ ਰੰਗ ਮਹਲ ਤੋਂ ਟੁੱਟ ਮੁਈ।

ਧਪੇ ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਮਾਰ ਹੈਰਾਨ ਕੀਤੀ,
ਪਾਟੇ ਨੈਨ ਨੱਕੋਂ ਚਲੀ ਰੱਤ ਸੂਹੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਾ ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ,
ਅੱਜ ਬਾਜ਼ ਤੇ ਚਿੜੀ ਅਸਵਾਰ ਹੋਈ।

ਸੀਨ ਸੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਸਵਾਸ ਮੁਕਤ ਹੋਏ,
ਪੂਰਨ ਨੱਸ ਕੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਾਸ ਪੁੰਨਾ।
ਗੁਰੂ ਆਖਿਆ ਸੀ ਕਰ ਕਹਿਰ ਆਇਉਂ,
ਤੇਰੇ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅੱਜ ਖੁੰਨਾ।
ਪੂਰਨ ਪਰਤ ਡਿੱਠਾ ਗੁਰੂ ਖਫਾ ਦਿੱਸੇ,
ਭਰ ਨੈਨ ਗਿੜਾਵਨੇ ਤਦੇ ਰੁੰਨਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਗੁਰੂ ਕਹਿਆ ਜਾਇ ਗੋਲਾ,
ਮਿਲ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਪਵੀ ਠੰਢ ਉਨ੍ਹਾਂ।

ਪੂਰਨ ਦਾ ਮੁੜ ਸਿਆਲਕੋਟ ਜਾਣਾ

ਸ਼ੀਨ ਸ਼ਹਿਰ ਸਲਕੋਟ ਦੀ ਤਰਫ ਬੰਨੇ,
ਗੁਰੂ ਵਿਦਾ ਕੀਤਾ ਮਿਹਰਬਾਨ ਹੋ ਕੇ।
ਬਾਗ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਆਨ ਲਗਾਇਆ,
ਬਾਰ੍ਹੀ ਵਰ੍ਹੀ ਰਾਜੇ ਨਿਗਾਹਵਾਨ ਹੋ ਕੇ।
ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਮੋਇਆ ਹੈ ਖਸਮ ਇਹਦਾ,
ਤਖਤ ਉਜੜੇ ਤਦੋਂ ਵੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤਰੋਕਿਆ ਜਾਇ ਪਾਣੀ,
ਦਾਖਾਂ ਪੱਕੀਆਂ ਨੀ ਸਵਾਧਾਨ ਹੋ ਕੇ।

ਸ਼੍ਰਾਦ ਸਿਫਤਿ ਸੁਣ ਕੇ ਕਰਾਮਾਤ ਜ਼ਾਹਰਾ,
ਸਾਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਆਂਵਦਾ ਈ।
ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਗੁਜ਼ਰੇ ਲਖੇ ਕੌਣ ਜੋਈ,
ਪੜਦਾ ਪਾਇ ਕੇ ਮੁਖ ਛੁਪਾਂਵਦਾ ਈ।
ਜੇ ਕੋਈ ਪਾਸ ਆਵੇ ਓਹ ਮਰਾਦ ਪਾਵੇ,
ਨਾਮ ਰੱਬ ਦੇ ਆਸ ਪੁਚਾਂਵਦਾ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਾਂਦੇ ਦੁਖ ਦੋਖੀਆਂ ਦੇ,
ਪੂਰਨ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਨੈਨ ਦਿਵਾਂਵਦਾ ਜੀ।

ਜੁਆਦ ਜ਼ਰਬ ਚਲਾਂਵਦਾ ਜੋਤਿ ਐਸੀ,
ਰਾਜਾ ਸਣੇ ਰਾਣੀ ਚੱਲ ਆਇਆ ਈ।

ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਸਲਵਾਹਨ ਤੇ ਪਿਛੇ ਲੂਣਾ,
ਰੱਬ ਦੁਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਗ ਲਿਆਇਆ ਈ।
ਪੂਰਨ ਜਾਣਿਆ ਮਾਤਾ ਤੇ ਪਿਤਾ ਆਏ,
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਰ ਖੂਹੇ ਘਤਵਾਇਆ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਅੱਗੋਂ ਉਠ ਪੂਰਨ,
ਚੰਮ ਚਰਣ ਤੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ਈ।

ਤੋਇ ਤਰਫ ਤੇਰੀ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣੇ ਨੂੰ,
ਰਾਜਾ ਕਹੇ ਅਸੀਂ ਸੇਵਾਦਾਰ ਆਏ।
ਅੱਗੋਂ ਉਠ ਕੇ ਤੁਧ ਫਕੀਰ ਸਾਈਂ,
ਵੱਡਾ ਭਾਰ ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਏ।
ਮੇਰੇ ਭਾਣੇ ਤੇ ਰਾਜਿਆ ਰੱਬ ਤੈਨੂੰ,
ਕਰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਉਤਾਰਿਆ ਏ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤੂੰ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਮਾਲ ਖਾਵੰਦ,
ਤਾਂ ਮੈਂ ਏਤਨਾ ਬਚਨ ਪੁਕਾਰਿਆ ਏ।

ਜੋਇ ਜ਼ਾਹਰ ਦੱਸ ਤੂੰ ਮੂੰਹੋਂ ਰਾਜਾ,
ਕਿਉਂ ਕਰ ਚੱਲ ਕੇ ਆਇਉਂ ਅਸਥਾਨ ਮੇਰੇ।
ਰਾਜਾ ਆਖਦਾ ਸੱਚ ਫਕੀਰ ਸਾਈਂ,
ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੰਤਾਨ ਮੇਰੇ।
ਆਂਝਣ ਦਿਸੇ ਨਾ ਖੇਡਦਾ ਬਾਲ ਮੈਨੂੰ,
ਸੁੰਝੇ ਪਏ ਨੀ ਮਹਿਲ ਵੈਰਾਨ ਮੇਰੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਚਵੀ ਬਰਸ ਗੁਜ਼ਰੇ,
ਘਰ ਵਸਦੀ ਏ ਨਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮੇਰੇ।

ਐਨ ਅਕਲ ਸਾਡੀ ਅੰਦਰ ਆਂਵਦਾ ਏ,
ਇੱਕ ਪੁਤਰ ਤੇਰੇ ਘਰ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਉਹਨੂੰ ਜਾਇ ਕੇ ਵਿੱਚ ਉਜਾੜ ਦੇ ਜੀ,
ਵਾਗੂੰ ਬੱਕਰੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕੋਹਿਆ ਹੈ।
ਉਹਦੀ ਵਾਰਤਾ ਰਾਜਿਆ ਦੱਸ ਮੈਨੂੰ,
ਕਿਸ ਦੁਖ ਅਜ਼ਾਬ ਨਾਲ ਮੋਇਆ ਹੈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਸਲਵਾਹਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ,
ਦੁਖ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੇ ਨੈਣ ਭਰ ਰੋਇਆ ਹੈ।

ਗੈਨ ਗੁਜ਼ਰ ਗਏ ਜਦੋਂ ਬਰਸ ਚਵੀ,
ਰਾਜਾ ਆਖਦਾ ਸੱਚ ਫਕੀਰ ਸਾਈਂ।

ਬੇਟਾ ਇੱਕ ਮੇਰੇ ਘਰ ਜੰਮਿਆ ਸੀ,
 ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਦੇ ਸੀ ਸ਼ਿਕਮ ਤਾਈਂ।
 ਮਾਤਰ ਮਾਇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੁਧਰਮ ਹੋਇਆ,
 ਸੁਣ ਮਾਰਿਆ ਉਸ ਦੀ ਦਾਦ ਖਾਹੀਂ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਅੱਗੋਂ ,
 ਰਾਜਾ ਮਾਇ ਝੂਠੀ ਪੁੱਤਰ ਦੋਸ਼ ਨਾਹੀਂ।

ਫੇ ਫੋਲ ਕੇ ਵਾਰਤਾ ਦੱਸ ਮੈਨੂੰ,
 ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੀ ਗੱਲ ਸਾਰੀ।
 ਘਰ ਹੋਗੁ ਅਉਲਾਦ ਜੁ ਤਦ ਤੇਰੇ,
 ਜੋ ਕੁਝ ਵਰਤੀ ਜ਼ਬਾਨ ਥੀਂ ਦੱਸ ਸਾਰੀ।
 ਸੱਚੋਂ ਸੱਚ ਨਿਤਾਰ ਕੇ ਦੱਸ ਮੈਨੂੰ,
 ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰੀਂ ਤੂੰ ਜ਼ਰਾ ਕਾਈ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਔਲਾਦ ਦੀ ਸਿੱਕ ਮੰਦੀ,
 ਲੂਣਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦਰਦ ਸਭ ਦੱਸਿਆ ਈ।

ਕਾਫ਼ ਕਹਿਰ ਹੋਈ ਤਕਸੀਰ ਮੈਥੋਂ,
 ਰਾਣੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਸੱਚ ਸੁਣਾਇਆ ਈ।
 ਭੁੱਲਾ ਪੂਰਨ ਨਾਹੀ, ਭੁੱਲੀ ਮੈਂ ਭੈੜੀ,
 ਜਦੋਂ ਮਿਲਣ ਮਹਿਲੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਇਆ ਈ।
 ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਮੈਂ ਆਪ ਹੁਦਰੀਆਂ ਨੀ,
 ਤੁਹਮਤਿ ਲਾਇ ਕੇ ਲਾਲ ਕੁਹਾਇਆ ਈ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਸਲਵਾਹਨ ਜਾਂ ਗੱਲ ਸੁਣੀ,
 ਲੋਹੁ ਫੁੱਟ ਨੈਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਇਆ ਈ।

ਕਾਫ਼ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਤੁੱਧ ਹੀਨ ਮੇਰੇ,
 ਰਾਜਾ ਕਹੇ ਲੂਣਾ ਹੈਂਸਿਆਰੀਏ ਨੀ।
 ਅਜੇਹਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨਾ ਆਂਵਦਾ ਹੱਥ ਮੈਨੂੰ,
 ਤੁਧ ਮਾਰ ਗੁਵਾਇਆ ਈ ਡਾਰੀਏ ਨੀ।
 ਸ਼ਕਲ ਵੇਖ ਕੇ ਸਿਦਕੋਂ ਬਿਸਿਦਕ ਹੋਈਏ,
 ਤੁਹਮਤ ਦੇ ਕੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਿਉਂ ਮਾਰੀਏ ਨੀ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਤੇਰੀ ਮੈਨੂੰ ਖਬਰ ਹੁੰਦੀ,
 ਤੀਰੀ ਲੇਖ ਕਰਦਾ ਚੰਚਲ ਹਾਰੀਏ ਨੀ।

ਲਾਮ ਲਿਖੀਆਂ ਵਰਤੀਆਂ ਨਾਲ ਉਹਦੇ,
 ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਜਾਣ ਦੇ ਭੋਗ ਰਾਜਾ।

ਇਹਦੇ ਵਸ ਨਾਹੀ ਹੋਈ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ,
ਤੂੰ ਤਾਂ ਹੋਈ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਣ ਯੋਗ ਰਾਜਾ।
ਦਿੱਤਾ ਇਕ ਚਾਵਲ ਇਹ ਚੱਖ ਮਾਤਾ,
ਜੋਧਾ ਪੁੱਤਰ ਤੁਸਾਂ ਘਰ ਹੋਗ ਰਾਜਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਮਾਉਂ ਵਾਂਗੂੰ,
ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦਾ ਹੋਸੀ ਵਿਯੋਗ ਰਾਜਾ।

ਪੂਰਨ ਦਾ ਮਾਂ ਇੱਛਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ

ਮੀਮ ਮਿਲਣ ਆਈ ਮਾਤਾ ਇੱਛਰਾਂ ਏ,
ਦੱਸੋ ਮੈਨੂੰ ਲੋਕੋ ਆਇਆ ਸਾਧ ਕੋਈ।
ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਬਾਗ ਵੈਰਾਨ ਪਇਆ,
ਫੇਰ ਲਗਾ ਹੈ ਕਰਨ ਆਬਾਦ ਕੋਈ।
ਮੈਂ ਭੀ ਲੈ ਆਵਾਂ ਦਾਰੂ ਅੱਖੀਆਂ ਦਾ,
ਪੂਰਨ ਛੱਡ ਨਾ ਗਿਆ ਸੁਆਦ ਕੋਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਲੱਖ ਵੱਟਨੀ ਹਾਂ,
ਦਾਰੂ ਦੇਇ ਫੁੰਕੀਰ ਮੁਰਾਦ ਕੋਈ।

ਨੂਨ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਪੂਰਨ ਪਰਤ ਡਿੱਠਾ,
ਮਾਤਾ ਆਂਵਦੀ ਏ ਕਿਸੇ ਹਾਲ ਮੰਦੇ।
ਅਡੀ ਖੋੜਿਆਂ ਨਾਲ ਬਿਹੋਸ਼ ਹੋਈ,
ਉਹਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਂਵਦੇ ਖਾਰ ਕੰਡੇ।
ਪੂਰਨ ਵੇਖ ਕੇ ਸਹਿ ਨਾ ਸਕਿਆ ਈ,
ਰੋਏ ਉਠਿਆ ਹੋਇ ਹੈਰਾਨ ਬੰਦੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਅੱਗੋਂ ਉੱਠ ਪੂਰਨ,
ਦੇਖਾਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਉਂ ਦੇ ਦਰਦ ਵੰਡੇ।

ਵਾਉ ਵਰਤਿਆ ਕੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਾਤਾ,
ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਦੱਸ ਖਾਂ ਸਾਰ ਮੈਨੂੰ।
ਤੇਰੇ ਰੋਂਦੇ ਨੇ ਨੈਣ ਬਿਸੀਰ ਹੋਏ,
ਨਜ਼ਰ ਆਂਵਦਾ ਏ ਅਜ਼ਾਰ ਮੈਨੂੰ।
ਮਾਤਾ ਆਖਦੀ ਦੁਖ ਨਾ ਫੋਲ ਬੇਟਾ,
ਪਿਆ ਪੁੱਤਰ ਬੈਰਾਗ ਗੁਬਾਰ ਮੈਨੂੰ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਬੁਰੇ ਦੁਖ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ,
ਗਿਆ ਦਰਦ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਮਾਰ ਮੈਨੂੰ।

ਹੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਆਂਵਦੇ ਮੋਏ ਮਾਤਾ,
 ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਮਾਇ ਤੂੰ ਰੋਇ ਨਾਹੀ।
 ਅਰਜਨ ਦਾਸ ਜਹੇ ਢਾਂਹੀਂ ਮਾਰ ਗਏ,
 ਬਣਿਆ ਇਕ ਅਭਿਮਨੋ ਕੋਇ ਨਾਹੀ।
 ਕੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇ ਸੱਲ੍ਹ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ,
 ਮਾਤਾ ਤੂੰ ਦਿਲਗੀਰ ਭੀ ਹੋਇ ਨਾਹੀ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਦਿਲੇਰੀਆਂ ਦੇ ਪੂਰਨ,
 ਗਮ ਖਾਹ ਮਾਏ ਖਫ਼ਤਨ ਹੋਇ ਨਾਹੀ।

ਲਾਮ ਲਈ ਅਵਾਜ਼ ਪਛਾਣ ਮਾਤਾ,
 ਸੱਚ ਆਖ ਬੇਟਾ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ ਹੈਂ।
 ਕਿਹੜਾ ਮੁਲਖ ਤੇਰੇ ਕੈਂਧਾ ਪੁਤਰ ਹੈਂ ਤੂੰ,
 ਕਿਹੜੀ ਮਾਇ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੀ ਜਾਇਆ ਹੈਂ।
 ਅੱਖੀਂ ਦਿਸੇ ਤਾਂ ਸੂਰਤੋਂ ਲੱਭ ਲਵਾਂ,
 ਬੋਲੀ ਵੱਲੋਂ ਤਾਂ ਪੁੱਤਰ ਪਰਤਾਇਆ ਹੈਂ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਆਖੇ ਦੱਸ ਭੇਤ ਮੈਨੂੰ,
 ਜਾਂ ਮੈਂ ਭੁੱਲੀ ਜਾਂ ਰੱਬ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈਂ।

ਅਲਫ਼ ਆਖਦਾ ਪੂਰਨ ਭੁੱਲ ਨਾਹੀ,
 ਤੂੰ ਤਾਂ ਬੈਠ ਕੇ ਸਮਝ ਕਰ ਸਾਰ ਮੇਰੀ।
 ਟਿੱਲਾ ਮੁਲਖ ਤੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨਾਥ ਦਾ ਹੀਂ,
 ਏਹ ਯੋਗ ਕਮਾਵਨੀ ਕਾਰ ਮੇਰੀ।
 ਮੁੱਢੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਉਜੈਨ ਬਰਾਦਰੀ ਦੇ,
 ਰਾਜਬੰਸੀਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂਦਾਰ ਮੇਰੀ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਸਲਵਾਹਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹਾਂ ਮੈਂ,
 ਪੂਰਨ ਨਾਮ ਤੇ ਜਾਤ ਪਰਿਆਰ ਮੇਰੀ।

ਯੇ ਯਾਦ ਨਾ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਗਮ ਰਿਹਾ,
 ਪੜਦੇ ਬੇਦੀ ਦੇ ਸੜ ਕੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ।
 ਪੂਰਨ ਵੇਖਦੀ ਨੂੰ ਥਣੀਂ ਦੁੱਧ ਪਿਆ,
 ਧਾਰ ਮੁਖ ਪਰਨਾਲੜੇ ਚੱਲ ਗਏ।
 ਉਹਨੂੰ ਉਠ ਕੇ ਸੀਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਇਆ,
 ਰੱਬ ਸੁਖ ਦਿਤੇ ਦੁਖ ਭੁੱਲ ਗਏ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਮਾਈ ਇੱਛਰਾਂ ਦੇ,
 ਸ਼ਾਨ ਸ਼ੌਕਤ ਸਭੇ ਹੋਰ ਭੁੱਲ ਗਏ।

ਪੰਜਵੀਂ ਸੀਹਰਫੀ

ਅਲਫ਼ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ,
ਪੂਰਨ ਬਾਰ੍ਹੀ ਵਰ੍ਹੀ ਫੇਰ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ।
ਨਾਲੇ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਅੱਖੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸੁ,
ਨਾਲੇ ਲਾਲ ਦਿੱਤਾ ਇਕਲਾਪਿਆਂ ਨੂੰ।
ਰਾਜਾ ਰੋਇ ਕੇ ਜੀ ਉਨ ਗਲ ਮਿਲਿਆ,
ਪਛੋਤਾਂਵਦਾ ਬਚਨ ਅਲਾਪਿਆਂ ਨੂੰ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਉਹਨਾਂ,
ਪਛੋਤਾਵੋ ਨਾ ਵਕਤ ਵਿਹਾਪਿਆਂ ਨੂੰ।

ਬੇ ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਲੂਣਾ,
ਪੂਰਨ ਵੇਖਦੀ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹ ਤਪ ਜਾਇ।
ਰੂਹ ਸਿਆਹ ਹੋਇਆ ਪੜਦੇ ਜੋਤਿ ਚੱਲੀ,
ਜ਼ਿਮੀਂ ਵਿਹਲ ਨਾ ਦੇਇ ਸੁ ਛਪ ਜਾਇ।
ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਲੂਣਾ ਖਲੀ ਪਿੱਛੇ,
ਲੋਕ ਪਾਸ ਆਵਨ ਚੜ੍ਹ ਧੁੱਪ ਜਾਇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੋ ਜੋ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦਾ ਹੈ,
ਲੂਣਾ ਨਾਲ ਹੈਰਾਨਗੀ ਖਪਿ ਜਾਇ।

ਤੇ ਤੂੰ ਨਾ ਹੋ ਗਮਨਾਕ ਮਾਇ,
ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਲੂਣਾ ਨੂੰ ਬਾਲ ਹੋਈ।
ਤੇਰੇ ਵਸ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ ਕੋਲ ਰਾਜਾ,
ਪਿਛਲਾ ਰੱਖੀਂ ਨਾ ਖਾਬ ਖਿਆਲ ਕੋਈ।
ਦਾਵਨਗੀਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਦਾ ਹਾਂ,
ਜਿਸ ਪੁੱਛਿਆ ਨਹੀਂ ਹਵਾਲ ਕੋਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇਹੀ ਮੇਰੇ ਬਾਪ ਕੀਤੀ,
ਐਸੀ ਕੌਣ ਕਰਦਾ ਪੁੱਤਹ ਨਾਲ ਕੋਈ।

ਸੇ ਸਾਬਤੀ ਇੱਕ ਨਾ ਗੱਲ ਚੱਲੇ,
ਰਾਜਾ ਘਟ ਲੱਥਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਥੋਂ।
ਦਿਲੋਂ ਜਾਣਦਾ ਮੈਥੋਂ ਕੀ ਵਰਤਿਆ ਸੀ,
ਸਾਹਿਬ ਵੱਲ ਹੋਇਆ ਇਹਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਥੋਂ।
ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਜੁਆਬ ਕੀ ਕਰਾਂਗਾ ਮੈਂ,
ਕੰਮ ਮੂਲ ਨਾ ਹੋਇਆ ਪਸਿੰਦਗੀ ਥੋਂ।

ਕਾਦਰਯਾਰ ਸਲਵਾਹਨ ਦਾ ਉਸ ਵੇਲੇ,
ਰੰਗ ਜ਼ਰਦ ਹੋਇਆ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਥੋਂ।

ਸਲਵਾਹਨ ਦਾ ਪੂਰਨ ਨੂੰ ਰਾਜ ਭਾਗ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਕਹਿਣਾ

ਜੀਮ ਜਾਓ ਵਸੋ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਬਾਰੀਂ,
ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੁਣੀ ਰਾਜਾ।
ਕਰੇ ਮਾਂ ਦੀ ਸੌਪਣੀ ਉਸ ਵੇਲੇ,
ਬਾਹੋਂ ਪਕੜ ਲੈ ਜਾਇ ਤੂੰ ਹੁਣੀ ਰਾਜਾ।
ਨਾਲੇ ਲੂਣਾ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ,
ਸਚੇ ਸੱਚ ਨਿਤਾਰ ਕੇ ਪੁਣੀ ਰਾਜਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਉਸ ਰੋਜ਼ ਦਾ ਫਿਕਰ ਕਰ ਕੇ,
ਕਿੱਸਾ ਜੋੜ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਗੁਣੀ ਰਾਜਾ।

ਹੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਰਾਜੇ ਓਸ ਵੇਲੇ,
ਘਰ ਚੱਲ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਲੱਗ ਪੁੱਤਾ।
ਕੁੰਜੀ ਫੜ ਤੂੰ ਦਸਤ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੀ,
ਪਹਿਨ ਬੈਠ ਤੂੰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੱਗ ਪੁੱਤਾ।
ਤੈਨੂੰ ਦੇਖ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸਾਧ ਹੋਇਆ,
ਦਿਲੋਂ ਬੁਝੀ ਹੈ ਹਿਰਸ ਦੀ ਅੱਗ ਪੁੱਤਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਰਦਾ ਸਲਵਾਹਨ ਤਰਲੇ,
ਮੈਂ ਤਾਂ ਸੌਤਰਾਂ ਸੱਦਿਆ ਜੱਗ ਪੁੱਤਾ।

ਖੇ ਖਾਹਸ਼ ਜੰਜਾਲ ਦੀ ਨਾਹੀਂ ਮੈਨੂੰ,
ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਹੋ।
ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਤਾਂ ਰਾਜ ਲੁਟਾਇ ਦੇਵੋ,
ਜੇ ਕਰ ਆਪ ਕਮਾਇ ਨਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।
ਜੈਨੂੰ ਦਰਦ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਮਝ ਲਿਆ,
ਤੁਸੀਂ ਤਰਲੇ ਕਰਦੇ ਮਾਰੇ ਨੱਕ ਦੇ ਹੋ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂ ਸਰਪਰ ਜਾਵਨਾ ਜੇ,
ਨਹੀਂ ਪਾਸ ਰਹਿਣਾ ਜਿਹੜੀ ਤੱਕਦੇ ਹੋ।

ਦਾਲ ਦੇ ਕੇ ਫੇਰ ਦੁਆ ਮੂੰਹੋਂ,
ਫੇਰ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਚਨ ਕੈਸੀ।

ਤਖਤ ਬਹੈਗਾ ਹੋਰ ਭਿਰਾਉ ਮੇਰਾ,
ਜਿਹੜਾ ਹੋਗੁ ਤੁਸਾਂ ਘਰ ਰਾਜ ਵੈਸੀ।
ਮਰਦ ਹੋਗੁ ਰਾਜਾ ਵੱਡੇ ਹੌਸਲੇ ਦਾ,
ਜਿੱਥੇ ਪਵੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਫਤਹਿ ਲੈਸੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਰਸਾਲੂ ਨੂੰ ਬੇਟਾ ਆਖੀਂ,
ਫੇਰ ਰਾਜ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ ਸੁਖੀ ਫਹਿਸੀ।

ਜ਼ਾਲ ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਪਵੇ ਖਿਆਲ ਮੇਰੇ,
ਫੇਰ ਮਾਇ ਅਗੇ ਹੱਥ ਬੰਦਿਉ ਸੂ।
ਆਖੇ ਮਾਉ ਨੂੰ ਨਗਰ ਨਾ ਥਾਵਿ ਮੇਰਾ,
ਕਹਿਆ ਬਾਪ ਦਾ ਸਭ ਚਾਰਦਿਓ ਸੂ।
ਆਖੇ ਜੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰੋ ਕੂਚ ਡੇਰਾ,
ਪੱਲਾ ਹਿਰਸ ਦਾ ਚਾਇ ਉਲੱਦਿਓ ਸੂ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਲਗਾ ਉਥੋਂ ਤੁਰਨ ਪੂਰਨ,
ਮਾਈ ਇੱਛਰਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਸੱਦਿਓ ਸੂ।

ਰੇ ਰੋਇ ਕੇ ਆਖਦਾ ਮਾਂ ਤਾਈਂ,
ਜਿਹੜਾ ਕਰਮ ਲਿਖਿਆ ਸੋਈ ਪਾਲਿਆ ਮੈਂ।
ਇਸ ਸ਼ਹਰ ਥੀਂ ਬਾਪ ਤਰੀਰ ਕਰ ਕੇ,
ਕੇਹੜੀ ਪਤਿ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਕਾਲਿਆ ਮੈਂ।
ਕਿਹਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦਿਲੇ ਦਾ ਹਾਲ ਦੱਸਾਂ,
ਜਿਹੜਾ ਜਫਰ ਸਰੀਰ ਤੇ ਜਾਲਿਆ ਮੈਂ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਆਖੇ,
ਵੰਡ ਲਏ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਾਲਿਆ ਮੈਂ।

ਜੇ ਜ਼ਿੰਦਗਾਨੀ ਤਦ ਹੋਗ ਮੇਰੀ,
ਆਖੇ ਲੱਗ ਮੇਰੇ ਘਰ ਚੱਲ ਪੂਤਾ।
ਚੜ੍ਹੀ ਬਰਸ ਗੁਜ਼ਰੇ ਆਹੀਂ ਮਾਰਦੀ ਨੂੰ,
ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਗੱਲ ਪੂਤਾ।
ਦੂਰ ਗਿਆਂ ਦੇ ਦਰਦ ਫਿਰਾਕ ਬੁਰੇ,
ਸੀਨੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ ਸੱਜਰੇ ਸੱਲੁ ਪੂਤਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਰ ਕੇ ਹੱਥੀਂ ਕਾਲ ਮੇਰਾ,
ਏਥੋਂ ਫੇਰ ਜਾਈਂ ਕਿਤੇ ਵੱਲ ਪੂਤਾ।

ਪੂਰਨ ਦਾ ਵਿਦਾ ਹੋਣਾ

ਸੀਨ ਸਮਝ ਮਾਤਾ ਤੂੰ ਤਾਂ ਭੋਲੀਏ ਨੀ,
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਖਲੋਇ ਕੇ ਦੇ ਮੱਤੀਂ।
ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਦੀ ਮਾਂ ਸਾਲਾਰੀਏ ਨੀ,
ਜਿਸ ਤੋਰਿਆ ਪੁੱਤਰ ਫਕੀਰ ਹੱਥੀਂ।
ਤੂੰ ਭੀ ਟੋਰ ਮਾਤਾ ਰਾਜੀ ਹੋਏ ਕੇ ਨੀ,
ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇ ਫਾਹੀ ਨਾ ਮੂਲ ਘੱਤੀਂ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਫਕੀਰ ਦਾ ਰਹਿਣ ਨਾਹੀ,
ਰੋਇ ਰੋਇ ਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾ ਮਗਰ ਵੱਤੀਂ।

ਸ਼ੀਨ ਸ਼ੀਰ ਖੋਰਾ ਮੈਥੋਂ ਜੁਦਾ ਹੋਇਉਂ,
ਮਸਾਂ ਮਸਾਂ ਮੈਂ ਡਿੱਠਾ ਹੈ ਮੁੱਖ ਤੇਰਾ।
ਚਵੀ ਬਰਸ ਗੁਜ਼ਰੇ ਨਾਹਰੇ ਮਾਰਦੀ ਨੂੰ,
ਅਜੇ ਫੋਲ ਨਾ ਪੁੱਛਿਆ ਦੁੱਖ ਤੇਰਾ।
ਦੱਸੀਂ ਪੂਰਨਾ ਵੇ ਹੋਈ ਫੇਰ ਕੀਕਰ,
ਲਗਓ ਮਰ ਹਯਾਤੀ ਦਾ ਰੁੱਖ ਜੇਰਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂ ਨਿੱਤ ਚਿਤਾਰਦੀ ਸਾਂ,
ਖਾਬ ਵਿਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਸੁੱਖ ਤੇਰਾ।

ਸ੍ਵਾਦ ਸਾਹਿਬ ਦਿੱਤੀ ਜਿੰਦ ਜਾਨ ਮੇਰੀ,
ਕੀ ਤੂੰ ਲੱਗੀ ਹੈਂ ਸੱਚ ਪੁਛਾਣ ਮਾਏ।
ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਜੀ ਕੱਢਿਆ ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ,
ਰੱਬ ਦਿੱਤੇ ਨੀ ਨੈਨ ਪਰਾਣ ਮਾਏ।
ਮਤ ਖਫਾ ਹੋਵੇ ਕਰੇ ਕਾਲ ਮੇਰਾ,
ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਦੇਵੋ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਮਾਏ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜ਼ਬਾਨ ਥੀਂ ਕੋਲ ਕੀਤਾ,
ਫੇਰ ਮਿਲਾਂਗਾ ਮੈਂ ਆਣ ਮਾਏ।

ਜੁਆਦ ਜ਼ਾਮਨੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ,
ਮਾਤਾ ਟੋਰਿਆ ਏਤ ਕਰਾਰ ਲੋਕੋ।
ਦਿਲੋਂ ਸਮਝਿਆ ਰੱਬ ਦਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ,
ਸਾਂਝ ਰੱਖੀ ਸੂ ਵਿੱਚ ਸੰਸਾਰ ਲੋਕੋ।
ਡਿੱਗੇ ਲਾਲ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੱਭਦੇ ਨਹੀਂ,
ਕਰਮਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਲੋਕੋ।

ਪੂਰਨ ਹੋ ਟੁਰਿਆ ਵਿਦਾ ਇੱਛਰਾਂ ਤੋਂ,
ਕਿੱਸਾ ਜੋੜਿਆ ਸੀ ਕਾਦਰਯਾਰ ਲੋਕੋ।

ਤੁਇ ਤਰਫ਼ ਤੁਰਿਆ ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਦੀ,
ਜਾ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਂਵਦਾ ਈ।
ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਇ ਪਰਦਖਨਾਂ ਤਿੰਨ ਕਰਦਾ,
ਮੁਖੋਂ ਆਦਿ ਅਲੱਖ ਜਗਾਂਵਦਾ ਈ।
ਸਾਰੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਡੰਡੌਤ ਕਰ ਕੇ,
ਆਸਣ ਲਾਇ ਧੂਆਂ ਫੇਰੁ ਪਾਂਵਦਾ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ,
ਮਾਈ ਬਾਪ ਦਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਂਵਦਾ ਈ।

ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੂੰ ਸਿਆਲਕੋਟ ਦਾ ਹਾਲ ਦੱਸਣਾ

ਜੋਇ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਉਥੇ ਜਾਇ ਵੜਿਆ,
ਡਿੱਠਾ ਬਾਗ ਉਜਾੜ ਵੈਰਾਨ ਹੋਇਆ।
ਇੱਕ ਬਿਛ ਦੇ ਹੇਠ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠਾ,
ਪਰ ਉਹ ਭੀ ਸੀ ਨਾਥ ਜੀ ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ!
ਨਾਮ ਸਿਮਰ ਕੇ ਆਪ ਦਾ ਛਿੱਟਾ ਦਿੱਤਾ,
ਜੜ੍ਹਾਂ ਸੇਤੀ ਉਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਰਾ ਹੋਇਆ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਸਭ ਬਾਗ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਹੋਇਆ,
ਧੁੰਮੀਂ ਖਲਕ ਤੇ ਸ਼ਹਰ ਵਹੀਰ ਹੋਇਆ।

ਐਨ ਆਇ ਉਥੇ ਲੋਕ ਅਰਜ਼ ਕਰਦੇ,
ਲੱਗੇ ਆਪਣੇ ਅਰਥ ਸੁਣਾਵਣੇ ਨੂੰ।
ਮਿਹਰਬਾਨਗੀ ਆਪ ਦੀ ਨਾਲ ਸਾਈਆਂ,
ਅਰਥੀ ਅਰਥ ਲੱਗੇ ਤਦੋ ਪਾਵਣੇ ਨੂੰ।
ਸੁਣਿਆ ਰਾਜੇ ਤੇ ਰਾਣੀ ਦੇ ਸਹਿਤ ਆਇਆ,
ਦਿਲੋਂ ਲੋਚੇ ਮੁਰਾਦ ਦੇ ਪਾਵਣੇ ਨੂੰ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂ ਅਦਬ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕੀਤਾ,
ਪਿਤਾ ਜਾਣ ਕੇ ਜੀਉ ਡਰਾਵਣੇ ਨੂੰ।

ਗੈਨ ਗਮ ਦੇ ਨਾਲ ਮੂੰਹੋਂ ਬੋਲਿਆ ਈ,
ਸਲਵਾਹਨ ਰਾਜਾ ਸ਼ਰਮਾਇ ਕੇ ਜੀ।
ਅਸੀਂ ਲੋਕ ਸੰਸਾਰੀ ਹਾਂ ਦੁਖਾਂ ਭਰੇ,

ਤੁਸੀਂ ਸਾਧ ਤਪੱਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਭਾਇ ਕੇ ਜੀ।
ਅਸਾਂ ਆਖਿਆ ਅਰਥ ਕਹੁ ਆਪਣਾ ਤੂੰ,
ਰਾਜਾ ਰੋਇਆ ਦਰਦ ਸੁਣਾਇ ਕੇ ਜੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਬੁਲਾਏ ਕੇ ਆਖਿਆ ਮੈਂ,
ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਹੋਸੀ ਘਰ ਆਇਕੇ ਜੀ।

ਫੇ ਫੇਰ ਰਾਣੀ ਮੂੰਹੋਂ ਸੱਚ ਕਹਿਆ,
ਪੂਰਨ ਪੁੱਤਰ ਇਹਦੇ ਘਰ ਜਮਿਆ ਸੀ।
ਨਾਲ ਤੁਹਮਤਾਂ ਮੈਂ ਮਰਵਾਇ ਦਿਤਾ,
ਰਾਜਾ ਸੁਣ ਕੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕੰਬਿਆ ਸੀ।
ਫੇਰ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਰਾਜਿਆ ਬਖਸ਼ ਏਨੂੰ,
ਘਰ ਪੁੱਤਰ ਹੋਗੁ ਰਾਜਾ ਬੰਮਿਆ ਸੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤਦੋਂ ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਦਾ,
ਦਰਸ ਕੀਤਾ ਜਿਹਦਾ ਜੀਓ ਗੰਮਿਆ ਸੀ।

ਕਾਫ਼ ਕਰਮ ਹੋਏ ਤਦੋਂ ਇੱਛਰਾਂ ਤੇ,
ਰੱਬ ਓਸ ਨੂੰ ਨਾਥ ਜੀ ਨੈਨ ਦਿੱਤੇ।
ਦੇਖ ਸੂਰਤ ਮੇਰੀ ਤਦੋਂ ਰੋਣ ਲੱਗੀ,
ਬੱਚਾ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਈਂ ਨਾ ਵੱਲ ਕਿਤੇ।
ਮੈਨੂੰ ਤਰਸਦੀ ਨੂੰ ਰੱਬ ਮੇਲਿਆ ਹੈ,
ਰੱਬ ਲਿਖੇ ਸੇ ਪੂਰਨਾ ਭਾਗ ਮੱਥੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਫੇਰ ਮਿਲਸਾਂ,
ਤਦੋਂ ਤੁਰ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ਵੱਲ ਇੱਥੇ।

ਕਾਫ਼ ਕੁਫ਼ਰ ਥੀਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖੌਫ਼ ਆਵੇ,
ਜਿਹੜਾ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਸੋਈ ਕਰੇ ਚੇਲਾ।
ਜੇ ਕਰ ਕਹੋ ਕਰਾਂ ਤਪ ਵਿੱਚ ਬੇਲਾ।
ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਹੈ ਨਾਥ ਜੀ ਨਾਲ ਮਾਤਾ,
ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਹੋਇ ਤਾਂ ਹੋਇ ਮੇਲਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਦਿਆਲ ਹੋ ਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦਾ,
ਬੱਚਾ ਚੱਲਾਂਗੇ ਸਭ ਲੈ ਨਾਲ ਡੇਰਾ।

ਲਾਮ ਲੱਦ ਅਸਬਾਬ ਸਭ ਸਾਧ ਚੱਲੇ,
ਚੜ੍ਹੇ ਪਰਬਤਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਜਾਇ ਭਾਰੀ।
ਕੋਈ ਕਰੇ ਤਪੱਸਿਆ ਕਠਨ ਭਾਰੀ,

ਨਾਮ ਸਾਈਂ ਦਾ ਜਾਪਦੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤੀਂ,
ਇਕ ਸਾਸ ਨਾ ਦੇਣ ਭੁਲਾਇ ਭਾਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਸਾਧ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਜੀ,
ਕਰ ਕੇ ਕਰਮ ਦਿੰਦੇ ਬੰਨੇ ਲਾਇ ਭਾਈ।

ਮੀਮ ਮੱਲ ਬੈਠੇ ਨੀ ਸਾਧ ਡੇਰੇ,
ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਜੋ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਦੀ ਜੀ।
ਸੁੱਧ ਰੂਪ ਦਾ ਕਰਦੇ ਜਾਪ ਸਾਰੇ,
ਮਾਇਆ ਤਜੀ ਹੈ ਦੇਸ਼ ਜਹਾਨ ਦੀ ਜੀ।
ਪੂਰਨ ਦੇਖ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਸਾਰੀ,
ਰੁਚ ਰਹੀ ਹੈ ਵਿਚ ਜਹਾਨ ਦੀ ਜੀ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤਦੋਂ ਫੇਰ ਆਖਦਾ ਈ,
ਗੁਰੂ ਸੁਣੀਏ ਬਾਤ ਨਿਦਾਨ ਦੀ ਜੀ।

ਪੂਰਨ ਦਾ ਮਾਂ ਇੱਛਰਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਮਿਲਣ ਆਉਣਾ

ਨੂਨ ਨਾਲ ਦੇ ਸਿੱਧਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਉਥੇ,
ਜੀ ਅਸੀਂ ਚੱਲੀਏ ਸੈਲ ਵਲਾਇਤਾਂ ਦੇ।
ਦੱਖਨ ਪੂਰਬ ਤੇ ਪਸਚਮ ਦੇਖ ਸਾਰੇ,
ਲੱਥੇ ਆਇ ਕੇ ਵਿਚ ਗੁਜਰਾਇਤਾਂ ਦੇ।
ਟਿੱਲੇ ਆਪਣੇ ਤੇ ਸਿੱਧ ਆਇ ਬੈਠੇ,
ਵੱਡੇ ਸੂਰਮੇ ਨੀ ਕਰਮਾਇਤਾਂ ਦੇ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕੀ ਸਿੱਧਾਂ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰੀਏ,
ਬਨ ਬੈਠੇ ਨੀ ਕਈ ਜਮਾਇਤਾਂ ਦੇ।

ਵਾਓ ਵੜਨ ਸਿਆਲਕੋਟ ਅੰਦਰ,
ਮੇਰੀ ਮਾਇ ਤੇ ਬਾਪ ਅਨਾਥ ਸਾਧੋ।
ਮੈਂ ਤਾਂ ਮਾਇ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਾਰ ਕੀਤਾ,
ਫਿਰ ਆਵਾਂਗਾ ਦੂਜੜੀ ਵਾਰ ਸਾਧੋ।
ਪੁੱਤਰ ਭਇਆ ਰਸਾਲੂ ਸਲਵਾਹਨ ਦੇ ਜੀ,
ਰਾਜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾਥ ਸਾਧੋ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਪੂਰੀ ਕਰੀਏ,
ਨਾਲ ਧਰਮ ਦੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸਾਥ ਸਾਧੋ।

ਹੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਨੇ ਜੀ,
ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਉੱਠ ਤਿਆਰ ਹੋਈ।
ਪੂੜ ਅੰਗ ਬਿਭੂਤ ਤੇ ਪਹਿਰ ਖਿਲਤੇ,
ਨਾਦ ਸਿੰਗੀਆਂ ਧੁਨਕ ਅਧਾਰ ਹੋਈ।
ਮੁਖੋਂ ਤੁਰਨ ਅਲਖ ਜਗਾਇ ਕਰ ਕੇ,
ਖਬਰ ਤੁਰਤ ਹੀ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਹੋਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਦੇ,
ਭਾਗ ਜਾਗ ਆਏ ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਈ।

ਲਾਮ ਲਾਇ ਦਿੱਤਾ ਵਿਚ ਬਾਗ ਡੇਰਾ,
ਰਾਜਾ ਸਣੇ ਪਰਵਾਰ ਚਲ ਆਇਆ ਈ।
ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਤੇ ਸਲਵਾਹਨ ਰਾਜਾ,
ਲੂਣਾਂ ਪੁੱਤਰ ਰਸਾਲੂ ਜੋ ਜਾਇਆ ਈ।
ਹੋਰ ਨੌਕਰਾਂ ਚਾਕਰਾਂ ਟਹਿਲਣਾਂ ਨੇ,
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਦਰਸ ਕੀਤਾ,
ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਈ।

ਅਲਫ ਅਲਖ ਜਗਾਇ ਕੇ ਆਖਿਆ ਸੂ,
ਰਾਜਾ ਮੰਗ ਲੈ ਜੋ ਕੁੱਝ ਮੰਗਨਾ ਈ।
ਅੱਗੋਂ ਉੱਠ ਰਸਾਲੂ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ,
ਕਰਮਾਤ ਦੱਸੋ ਕਿਆ ਸੰਗਨਾ ਈ।
ਪੂਰਨ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਕੇ,
ਝੱਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿੱਤਾ ਕੱਢ ਕੰਗਨਾ ਈ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਾਂ ਡਿੱਠੀ ਆ ਜੋਗ ਸਕਤਾ,
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਦਾਨ ਸੁਖ ਮੰਗਨਾ ਈ।

ਯੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਪੂਰਨ ਮਾਓਂ ਤਾਂਈਂ,
ਬੱਚਾ ਕੀਤਾ ਈ ਕੌਲ ਕਰਾਰ ਪੂਰਾ।
ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਵਿਚ ਜੋਗੀ ਵੱਡਾ,
ਹੁਣ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਨਾਥ ਜੀ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ।
ਭਰਮ ਭੇਦ ਭਾਗੇ ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਦੇ ਜੀ,
ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਬੈਕੁੰਠ ਜਾ ਪੈਨੂ ਚੂੜਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਿੱਸਾ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਵਾਲਾ,
ਤੁਸੀਂ ਸੁਣੋ ਲੋਕੋ ਇੱਥੇ ਹੋਇਆ ਪੂਰਾ।

ਗੈਨ ਗਮ ਨਾ ਜਾਣਦੀ ਖੌਫ ਖਤਰਾ,
ਲੂਣਾ ਉੱਠ ਕੇ ਪਕੜਦੀ ਆਨ ਚੋਲਾ।
ਇਕ ਵਾਰ ਤੂੰ ਬੈਠ ਪਲੰਘ ਉੱਤੇ,
ਕਰਾਂ ਮਿਨਤ ਤੇਰੀ ਸੁਣੀ ਅਰਜ਼ ਗੋਲਾ।
ਪਰੀ ਜੇਹੀ ਮੈਂ ਇਸਤਰੀ ਅਰਜ਼ ਕਰਾਂ,
ਜਾ ਤੂੰ ਮਰਦ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਹੈ ਭੋਲਾ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਨਾ ਸੰਗਦੀ ਕਹੇ ਲੂਣਾ,
ਸੇਜ ਮਾਣ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਜਾਨ ਢੋਲਾ।

ਫੇ ਫੇਰ ਕਹਿਆ ਗੁੱਸੇ ਹੋਇ ਪੂਰਨ,
ਤੈਨੂੰ ਵਗ ਕੀ ਗਈ ਹੈ ਬਾਣ ਮਾਏ।
ਜਿਹਦੀ ਇਸਤਰੀ ਓਹੀ ਹੈ ਬਾਪ ਮੇਰਾ,
ਤਿਸ ਦੀ ਤੁਖਮ ਥੀ ਜੰਮਿਆ ਜਾਨ ਮਾਏ।
ਗੱਲਾਂ ਇਹੋ ਜਹੀਆਂ ਜਦੋਂ ਹੋਣ ਗੀਆਂ
ਪੁੱਠੀ ਹੋਗੁ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਮਾਏ।
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਪੂਰਨ ਦੇ ਮੱਤੀ,
ਕਿੱਧਰ ਗਿਆ ਈ ਅਜੁ ਧਿਆਨ ਮਾਏ।

ਕਾਫ ਕਹਿਰ ਕਰਾ ਨਾ ਪੂਰਨਾ ਵੇ,
ਆਖੇ ਲੱਗ ਜਾ ਜੇ ਭਲਾ ਚਾਹਨਾ ਏਂ।
ਝੋਲੀ ਅੱਡ ਮੈਂ ਖਲੀ ਹਾਂ ਪਾਸ ਤੇਰੇ,
ਹੈਂਸਿਆਰਿਆ ਖੈਰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਨਾ ਏਂ
ਕੁੱਛੜ ਬੈਠ ਮੰਮਾ ਕਦੋਂ ਚੁੰਘਿਆ ਏਂ,
ਐਵੇਂ ਰੂੜ ਦੀ ਮਾਉਂ ਬਣਾਵਣਾ ਏਂ,
ਕਾਦਰਯਾਰ ਨਾ ਸੰਗਦੀ ਕਹੇ ਲੂਣਾ,
ਕਿਉਂ ਗਰਦਨੀ ਖੂਨ ਰਖਾਵਣਾ ਏਂ।

SANGAM PUBLICATIONS

Sekhon Colony, Near Bus Stand

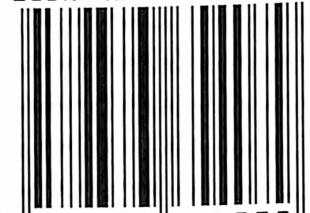
Samana-147101, Distt, Patiala (Pb.)

Ph. 01764-223047

Mob. 99151-03490, 98152-43917

sangam541@gmail.com

ISBN 93-83654-07-4

9 789383 654079

₹ 40/-